

Dziennik Urzędowy C 223

Unii Europejskiej

Tom 51

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

30 sierpnia 2008

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Zawiadomienia

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości

2008/C 223/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

Dz.U. C 209 z 15.8.2008. 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2008/C 223/02

Sprawa C-51/05 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Cantina sociale di Dolianova Soc. coop. arl, Cantina Trexenta Soc. coop. arl, Cantina sociale Marmilla — Unione viticoltori associati Soc. coop. arl, Cantina sociale S. Maria La Palma Soc. coop. arl, Cantina sociale del Vermentino Soc. coop. arl Monti-Sassari (Odwołanie — Wspólna organizacja rynku wina — Pomoc dla gorzelnictwa — Skarga o odszkodowanie — Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Termin przedawnienia — Początek biegu) 2

2008/C 223/03

Sprawa C-371/05: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 92/50/EWG — Artykuł 11 i art. 15 ust. 2 — Zamówienia publiczne na usługi — Udzielenie zamówienia na usługi informatyczne przez gminę Mantova (Włochy) — Bezpośrednie udzielenie zamówienia bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu) 3

PL

2008/C 223/04	Sprawa C-389/05: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 43 WE i 49 WE — Swoboda przedsiębiorczości i swobodne świadczenie usług — Zdrowie zwierząt — Stacja sztucznego unasienniania bydła — Uregulowanie krajowe przyznające zatwierdzonym stacjom wyłączne prawo świadczenia usługi sztucznego unasienniania bydła na określonym terytorium i uzależniające wydanie licencji inseminatora od zawarcia umowy z jedną z tych stacji)	3
2008/C 223/05	Sprawa C-132/06: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 10 WE — Szósta dyrektywa VAT — Obowiązki w systemie wewnętrznym — Kontrola czynności podlegających opodatkowaniu — Abolicja podatkowa)	4
2008/C 223/06	Sprawa C-206/06: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Groningen — Nederlandy) — Essent Netwerk Noord BV, Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor BV, Aluminium Delfzijl BV przeciwko Aluminium Delfzijl BV, Staat der Nederlanden, Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor BV, Saranne BV (Rynek wewnętrzny energii elektrycznej — Uregulowanie krajowe umożliwiające pobieranie dopłaty do ceny przesyłu energii elektrycznej na rzecz wyznaczonej przez ustawodawcę spółki zobowiązanej do pokrycia kosztów osieroconych — Opłaty o skutku równoważnym do ceł — Dyskryminacyjne podatki wewnętrzne — Pomoc przyznana przez państwa członkowskie)	4
2008/C 223/07	Sprawa C-207/06: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat Salzburg — Aigen — Austria) — Schwaninger Martin, Viehhandel — Viehexport przeciwko Zollamt Salzburg, Erstattungen (Rozporządzenie (WE) nr 615/98 — Refundacje wywozowe — Dobrostan żywego bydła podczas transportu — Dyrektywa 91/628/EWG — Stosowanie przepisów dotyczących ochrony zwierząt podczas transportu — Przepisy dotyczące czasu trwania transportu i okresów odpoczynku oraz transportu morskiego bydła do miejsca przeznaczenia poza obszarem Wspólnoty — Karmienie i pojenie zwierząt podczas przewozu)	5
2008/C 223/08	Sprawa C-303/06: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Employment Tribunal — Zjednoczone Królestwo) — S. Coleman przeciwko Attridge Law, Steve Law (Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuły 1, 2 ust. 1, 2 lit. a) i art. 2 ust. 3 oraz art. 3 ust. 1 lit. c) — Dyskryminacja bezpośrednia ze względu na niepełnosprawność — Molestowanie związane z niepełnosprawnością — Rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem, który sam nie jest niepełnosprawny, lecz ma niepełnosprawne dziecko — Włączenie — Ciężar dowodu)	6
2008/C 223/09	Sprawa C-347/06: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Włochy) — ASM Brescia SpA przeciwko Comune di Rodengo Saiano (Artykuły 43 WE, 49 WE i 86 WE — Koncesja na publiczne usługi dystrybucji gazu — Dyrektywa 2003/55 — Wcześniejsze rozwiązanie z upływem okresu przejściowego — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa)	7
2008/C 223/10	Sprawa C-413/06 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 lipca 2008 r. — Bertelsmann AG, Sony Corporation of America przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Independent Music Publishers and Labels Association (Impala, międzynarodowe stowarzyszenie), Sony BMG Music Entertainment BV (Odwołanie — Konkurencja — Kontrola koncentracji przedsiębiorstw — Wspólne przedsiębiorstwo Sony BMG — Skarga skierowana przeciwko stwierdzeniu nieważności decyzji Komisji uznającej koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem — Kontrola sądowa — Zakres — Wymogi dowodowe — Rola pisma w sprawie przedstawienia zarzutów — Wzmocnienie lub stworzenie zbiorowej pozycji dominującej — Uzasadnienie decyzji zezwalających na przeprowadzenie koncentracji — Wykorzystanie poufnych informacji)	7

2008/C 223/11	Sprawa C-448/06: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgesellschaft Köln — Niemcy) — cp-Pharma Handels GmbH przeciwko Bundesrepublik Deutschland (Odesłanie prejudycjalne — Ważność rozporządzenia (WE) nr 1873/2003 — Weterynaryjne produkty lecznicze — Rozporządzenie (EWG) nr 277/90 — Maksymalne limity pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego — Progesteron — Ograniczenie stosowania — Dyrektywa 96/22/WE)	8
2008/C 223/12	Sprawa C-484/06: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Fiscale eenheid Koninklijke Ahold NV przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Pierwsza i szósta dyrektywa VAT — Zasada neutralności podatkowej i proporcjonalności — Zasady dotyczące zaokrąglania kwot podatku VAT — Zaokrąglanie w dół od poszczególnego artykułu)	9
2008/C 223/13	Sprawa C-488/06 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — L & D SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Julius Sämann Ltd (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 73 — Graficzny znak towarowy „Aire Limpio” — Wspólnotowy, krajowy i międzynarodowy graficzne znaki towarowe przedstawiające choinkę z odmiennymi nazwami — Sprzeciw uprawnionego — Częściowa odmowa rejestracji — Stwierdzenie występowania szczególnego charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego na podstawie dowodów dotyczących innego znaku)	9
2008/C 223/14	Sprawa C-500/06: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Genova — Włochy) — Corporación Dermoeztética SA przeciwko To Me Group Advertising Media (Artykuły 3, ust. 1, lit. g) WE, 4 WE, 10 WE, 43 WE, 49 WE, 81 WE, 86 WE i 98 WE — Uregulowania krajowe zakazujące reklamy dotyczącej zabiegów leczniczo-chirurgicznych w zakresie zabiegów estetycznych)	10
2008/C 223/15	Sprawa C-521/06 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Athinaiki Techniki AE przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Athens Resort Casino AE Symmetochon (Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc przyznana konsorcjum Hyatt Regency przez Republikę Grecką — Skarga do Komisji — Decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie skargi do Komisji — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuły 4, 13 i 20 — Pojęcie „aktu zaskarżalnego” w rozumieniu art. 230 WE)	10
2008/C 223/16	Sprawa C-33/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Dâmbovița — Rumunia) — Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București przeciwko Gheorghe Jipie (Obywatelstwo Unii — Artykuł 18 WE — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich)	11
2008/C 223/17	Sprawa C-54/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel — Belgia) — Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding przeciwko Firma Feryn NV (Dyrektywa 2000/43/WE — Dyskryminujące kryteria doboru pracowników — Ciężar dowodu — Sankcje)	11
2008/C 223/18	Sprawa C-71/07 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Franco Campoli przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i Radzie Unii Europejskiej (Odwołanie — Urzędnicy — Wynagrodzenie — Emerytura — Zastosowanie współczynnika korygującego obliczonego na podstawie średnich kosztów utrzymania w państwie miejsca zamieszkania — System przejściowy ustanowiony rozporządzeniem zmieniającym regulamin pracowniczy — Zarzut bezprawności)	12
2008/C 223/19	Sprawa C-94/07: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Bonn — Niemcy) — Andrea Raccanelli przeciwko Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV (Artykuł 39 WE — Pojęcie „pracownika” — Pozarządowa organizacja pożytku publicznego — Stypendium doktoranckie — Umowa o pracę — Przesłanki)	12

2008/C 223/20	Sprawy połączone od C-152/07 do C-154/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07) przeciwko Bundesrepublik Deutschland (Sektor komunikacji — Sieci i usługi — Zrównoważenie taryf — Artykuł 4c dyrektywy 90/388/EWG — Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 97/33/WE — Artykuł 12 ust. 7 dyrektywy 98/61/WE — Organ regulacyjny — Bezpośrednia skuteczność dyrektyw — Sytuacja o charakterze trójkąta) 13	13
2008/C 223/21	Sprawa C-173/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main — Niemcy) — Emirates Airlines Direktion für Deutschland przeciwko Dietherowi Schenkelowi (Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Odszkodowanie dla pasażerów za odwołanie lotu — Zakres stosowania — Artykuł 3 ust. 1 lit. a) — Pojęcie „lot”) 14	14
2008/C 223/22	Sprawa C-207/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 43 WE i 56 WE — Ustawodawstwo krajowe ustanawiające obowiązek uzyskania uprzedniego pozwolenia na nabycie udziałów w spółkach wykonujących działalność regulowaną w sektorze energetycznym oraz aktywów niezbędnych w celu wykonywania tej działalności) 14	14
2008/C 223/23	Sprawa C-226/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy)) — Flughafen Köln/Bonn GmbH przeciwko Hauptzollamt Köln (Dyrektywa 2003/96/WE — Wspólnotowe przepisy ramowe dotyczące opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej — Artykuł 14 ust. 1 lit. a) — Zwolnienie produktów energetycznych wykorzystywanych do produkcji energii elektrycznej — Możliwość opodatkowania ze względów polityki ochrony środowiska — Bezpośrednia skuteczność zwolnienia) 15	15
2008/C 223/24	Sprawa C-307/07: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 89/48/EWG — Uznawanie dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego trwających co najmniej trzy lata — Nieuznawanie dyplomów dostępu do zawodu farmaceuty specjalizującego się w biomedycynie — Brak transpozycji) 15	15
2008/C 223/25	Sprawa C-311/07: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 89/105 WE — Włączenie produktów leczniczych przeznaczonych do użytku przez człowieka w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych — Wykaz produktów leczniczych objętych krajowym systemem ubezpieczeń zdrowotnych ustanawiający trzy kategorie produktów różniących się w zakresie warunków refundacji — Termin wydania decyzji w sprawie umieszczenia produktu leczniczego w kategoriach wykazu umożliwiających najkorzystniejsze warunki refundacji) 16	16
2008/C 223/26	Sprawa C-426/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku — Rzeczpospolita Polska) — Dariusz Krawczyński przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Białymstoku (Podatki wewnętrzne — Podatki od pojazdów samochodowych — Podatek akcyzowy — Pojazdy używane — Przywóz) 16	16
2008/C 223/27	Sprawa C-510/07: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 68/414/EWG — Obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów produktów ropopochodnych — Naruszenie) 17	17
2008/C 223/28	Sprawa C-543/07: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/73/WE — Równe traktowanie mężczyzn i kobiet — Dostęp do zatrudnienia — Kształcenie i awans zawodowy — Warunki pracy — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie) 18	18

2008/C 223/29	Sprawa C-66/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart — Niemcy) — Postępowanie dotyczące wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Szymonowi Kozłowskiemu (Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Artykuł 4 pkt 6 — Fakultatywna odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania — Wykładnia pojęć „miejsce zamieszkania” i „przebywanie” w państwie członkowskim wykonania nakazu) 18	18
2008/C 223/30	Sprawa C-195/08 PPU: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas) — Postępowanie zainicjowane przez Inę Rinau (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń — Wykonywanie w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Wniosek o nieuznanie orzeczenia o powrocie dziecka bezprawnie zatrzymanego innym państwem członkowskim — Pilny tryb prejudycjalny) 19	19
2008/C 223/31	Sprawa C-214/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 11 marca 2008 r. w sprawie T-301/05, Guigard przeciwko Komisji, wniesione w dniu 22 maja 2008 r. przez Philippe’a Guigarda 19	19
2008/C 223/32	Sprawa C-227/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Salamanca (Hiszpania) w dniu 26 maja 2008 r. — Eva Martín Martín przeciwko EDP Editores, S.L. oraz Juan Caballo Bueno 20	20
2008/C 223/33	Sprawa C-229/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 28 maja 2008 r. — Colin Wolf przeciwko Stadt Frankfurt am Main 21	21
2008/C 223/34	Sprawa C-231/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 12 marca 2008 r. w sprawie T-100/04, Massimo Giannini przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 maja 2008 r. przez Massimo Giannini’ego 22	22
2008/C 223/35	Sprawa C-235/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Ried im Innkreis (Austria) w dniu 2 czerwca 2008 r. — Postępowanie karne przeciwko Rolandowi Langerowi 23	23
2008/C 223/36	Sprawa C-242/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 4 czerwca 2008 r. — Swiss Re Germany Holding GmbH przeciwko Finanzamt München für Körperschaften 23	23
2008/C 223/37	Sprawa C-247/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 9 czerwca 2008 r. — Gaz de France — Berliner Investissement SA przeciwko Bundeszentralamt für Steuern 24	24
2008/C 223/38	Sprawa C-250/08: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii 25	25
2008/C 223/39	Sprawa C-253/08: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej 25	25
2008/C 223/40	Sprawa C-255/08: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów 26	26
2008/C 223/41	Sprawa C-258/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 18 czerwca 2008 r. — Ladbrokes Betting & Gaming Ltd. i Ladbrokes International Ltd. przeciwko Stichting de Nationale Sporttotalisator 26	26
2008/C 223/42	Sprawa C-268/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 kwietnia 2008 r. w sprawie T-486/04, Michail przeciwko Komisji, wniesione w dniu 24 czerwca 2008 r. przez Christosa Michaila 27	27

2008/C 223/43	Sprawa C-271/08: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	27
2008/C 223/44	Sprawa C-275/08: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	28
2008/C 223/45	Sprawa C-277/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 23 de Madrid (Hiszpania) w dniu 26 czerwca 2008 r. — Francisco Vicente Pereda przeciwko Madrid Movilidad S.A.	29
2008/C 223/46	Sprawa C-278/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 26 czerwca 2008 r. — Die BergSpechte Outdoor Reisen und Alpinschule Edi Kolblmüller GmbH przeciwko Günter Guni i trekking.at Reisen GmbH	30
2008/C 223/47	Sprawa C-279/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 kwietnia 2008 r. w sprawie T-233/04, Królestwo Niderlandów wspierane przez Republikę Federalną Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 25 czerwca 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich	30
2008/C 223/48	Sprawa C-280/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w powiększonym składzie) wydanego w dniu 10 kwietnia 2008 r. w sprawie T-271/03 Deutsche Telekom przeciwko Komisji, wniesione w dniu 26 czerwca 2008 r. przez Deutsche Telekom AG	31
2008/C 223/49	Sprawa C-283/08: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów	32
2008/C 223/50	Sprawa C-284/08: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	32
2008/C 223/51	Sprawa C-286/08: Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	33
2008/C 223/52	Sprawa C-289/08: Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	33
2008/C 223/53	Sprawa C-293/08: Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii	34
2008/C 223/54	Sprawa C-296/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Montpellier (Francja) w dniu 3 lipca 2008 r. — Ministère public przeciwko Ignaciowi Pédrovi Santestebanowi Goicoechei	34
2008/C 223/55	Sprawa C-297/08: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	35
2008/C 223/56	Sprawa C-298/08: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	35
2008/C 223/57	Sprawa C-300/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 23 kwietnia 2008 r. w sprawie T-35/07 Leche Celta przeciwko OHIM, wniesione w dniu 7 lipca 2008 r. przez Leche Celata, S.L.	36
2008/C 223/58	Sprawa C-306/08: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	36

2008/C 223/59	Sprawa C-308/08: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	37
2008/C 223/60	Sprawa C-312/08: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	37
2008/C 223/61	Sprawa C-313/08: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	37
2008/C 223/62	Sprawa C-321/08: Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	38
2008/C 223/63	Sprawa C-322/08: Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji	38
2008/C 223/64	Sprawa C-326/08: Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	38
2008/C 223/65	Sprawa C-334/08: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	39
2008/C 223/66	Sprawa C-332/07: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgesichtshof — Austria) — Josef Holzinger przeciwko Bundesministerin für Bildung, Wissenschaft und Kultur	39

Sąd Pierwszej Instancji

2008/C 223/67	Sprawy połączone T-433/03, T-434/03, T-367/04 i T-244/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 czerwca 2008 r. — Gibtelecom przeciwko Komisji (Konkurencja — Telekomunikacja — Decyzje w sprawie umorzenia skarg składanych na podstawie art. 86 WE — Brak zajęcia przez Komisję stanowiska w przedmiocie skarg na podstawie art. 86 WE — Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga na bezczynność — Zniknięcie przedmiotu sporu w toku postępowania — Umorzenie postępowania)	40
2008/C 223/68	Sprawa T-322/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lipca 2008 r. — Espinosa Labella i.in. przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Decyzja 2006/613/WE — Wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty — Akt podlegający zaskarżeniu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	40
2008/C 223/69	Sprawa T-323/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lipca 2008 r. — Fresyga przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Decyzja 2006/613/WE — Wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty — Akt podlegający zaskarżeniu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	41
2008/C 223/70	Sprawa T-345/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lipca 2008 r. — Complejo Agrícola przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Decyzja 2006/613/WE — Wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty — Akt podlegający zaskarżeniu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	41

2008/C 223/71	Sprawa T-358/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 lipca 2008 r. — Wegenbouwmaatschappij J. Heijmans przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Skarga wniesiona przez przedsiębiorstwo wymienione w motywach decyzji, która nie została do niego skierowana — Brak legitymacji czynnej — Niedopuszczalność)	42
2008/C 223/72	Sprawa T-366/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lipca 2008 r. — Calebus przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Decyzja 2006/613/WE — Wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty — Akt podlegający zaskarżeniu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	42
2008/C 223/73	Sprawa T-12/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2008 r. — Polimeri Europa przeciwko Komisji (Umorzenie postępowania)	43
2008/C 223/74	Sprawa T-30/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 czerwca 2008 r. — Denka International przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2006/92/WE — Najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości dichlorofosu — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)	43
2008/C 223/75	Sprawy połączone od T-354/07 do T-356/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 czerwca 2008 r. — Pfizer przeciwko OHIM — Isdin (FOTOPROTECTOR ISDIN) (Wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o stwierdzenie nieważności — Wygaśnięcie — Umorzenie postępowania)	43
2008/C 223/76	Sprawa T-451/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 lipca 2008 r. — WellBiz przeciwko OHIM — Wild (WELLBIZ) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	44
2008/C 223/77	Sprawa T-9/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 czerwca 2008 r. — Volkswagen przeciwko OHIM (Sylwetka samochodu ze światłami) (Wspólnotowy znak towarowy — Zrzeczenie się rejestracji krajowej — Umorzenie postępowania)	44
2008/C 223/78	Sprawa T-208/08: Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2008 — Gosselin World Wide Moving przeciwko Komisji	45
2008/C 223/79	Sprawa T-221/08: Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2008 r. — Strack przeciwko Komisji	45
2008/C 223/80	Sprawa T-222/08: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — Sanatur przeciwko OHIM — Sektkellerei Schloss Wachenheim (life light)	46
2008/C 223/81	Sprawa T-223/08: Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2008 r. — Iranian Tobacco przeciwko OHIM — AD Bulgartabac (Bahman)	46
2008/C 223/82	Sprawa T-225/08: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2008 r. — Mineralbrunnen Rhön-Sprudel Egon Schindel przeciwko OHIM — Schwarzbrau (ALASKA)	47
2008/C 223/83	Sprawa T-226/08: Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2008 r. — Mineralbrunnen Rhön-Sprudel Egon Schindel GmbH przeciwko OHIM (Alaska)	47
2008/C 223/84	Sprawa T-230/08: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. — Asenbaum Fine Arts przeciwko OHIM (WIENER WERKSTÄTTE)	48
2008/C 223/85	Sprawa T-231/08: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. — Asenbaum Fine Arts Ltd. przeciwko OHIM (WIENER WERKSTÄTTE)	49

2008/C 223/86	Sprawa T-233/08: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2008 r. — MPDV Mikrolab przeciwko OHIM (ROI ANALYZER)	49
2008/C 223/87	Sprawa T-236/08: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2008 r. — HPA przeciwko Komisji	49
2008/C 223/88	Sprawa T-238/08: Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Gminie Valbonne	50
2008/C 223/89	Sprawa T-244/08: Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2008 r. — Konsum Nord przeciwko Komisji	51
2008/C 223/90	Sprawa T-245/08: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2008 r. — Iranian Tobacco przeciwko OHIM — AD Bulgartabac (TIR 20 FILTER CIGARETTES)	51
2008/C 223/91	Sprawa T-248/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 16 kwietnia 2008 r. w sprawie F-73/07, Doktor przeciwko Radzie, wniesione w dniu 23 czerwca 2008 r. przez Františka Doktora	52
2008/C 223/92	Sprawa T-251/08: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2008 r. — Vion przeciwko OHIM (PASSION FOR BETTER FOOD)	52
2008/C 223/93	Sprawa T-254/08: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2008 r. — Associazione Giullemmanidallajuve przeciwko Komisji	53
2008/C 223/94	Sprawa T-257/08: Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2008 r. — Biotronik przeciwko OHIM (BioMonitor)	53
2008/C 223/95	Sprawa T-258/08: Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2008 r. — Rath przeciwko OHIM — Portela & Ca. (DIACOR)	54
2008/C 223/96	Sprawa T-260/08: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2008 r. — Indo Internacional przeciwko OHIM — Visual (VISUAL MAP)	54
2008/C 223/97	Sprawa T-262/08: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2008 r. — Canon Communications LLC przeciwko OHIM	55
2008/C 223/98	Sprawa T-263/08: Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2008 r. — Becker Flugfunkwerk GmbH przeciwko OHIM — Herman Becker Automotive Systems (BECKER AVIONIC SYSTEMS)	55
2008/C 223/99	Sprawa T-265/08: Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2008 r. — Niemcy przeciwko Komisji	56
2008/C 223/100	Sprawa T-274/08: Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2008 r. — Włochy przeciwko Komisji	57
2008/C 223/101	Sprawa T-275/08: Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2008 r. — Włochy przeciwko Komisji	57
2008/C 223/102	Sprawa T-492/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 lipca 2008 r. — Jungbunzlauer i in. przeciwko Komisji	58
2008/C 223/103	Sprawa T-67/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 lipca 2008 r. — Elini przeciwko OHIM — Rolex (Elini)	58
2008/C 223/104	Sprawa T-237/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. — CityLine Hungary przeciwko Komisji	58
2008/C 223/105	Sprawa T-87/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji	58
2008/C 223/106	Sprawa T-88/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji	58

2008/C 223/107	Sprawa T-91/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji	58
2008/C 223/108	Sprawa T-92/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji	59
2008/C 223/109	Sprawa T-93/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji	59
2008/C 223/110	Sprawa T-119/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji	59
2008/C 223/111	Sprawa T-122/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji	59

Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej

2008/C 223/112	Sprawa F-60/05: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 21 lutego 2008 r. — Vande Velde przeciwko Komisji (Służba publiczna — Pracownik kontraktowy — Zażalenie złożone po terminie — Skarga oczywiście niedopuszczalna)	60
2008/C 223/113	Sprawa F-63/05: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 21 lutego 2008 r. — Arana de la Cal przeciwko Komisji (Służba publiczna — Pracownik kontraktowy — Zażalenie złożone po terminie — Skarga oczywiście niedopuszczalna)	60
2008/C 223/114	Sprawa F-123/06: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. — Timmer przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu (Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Termin do wniesienia zażalenia — Nowa okoliczność faktyczna — Niedopuszczalność)	61
2008/C 223/115	Sprawa F-78/07: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 21 kwietnia 2008 r. — Boudova i in. przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Powołanie — Grupa zaseregowania — Członkowie personelu pomocniczego powołani na urzędników — Konkurs opublikowany przed wejściem w życie nowego regulaminu pracowniczego — Akt niekorzystny — Dopuszczalność skargi)	61
2008/C 223/116	Sprawa F-108/07: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu (Służba publiczna — Urzędnicy — Artykuł 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu Pierwszej Instancji — Zwięźłe przedstawienie zarzutów w skardze — Brak uprzedniego zażalenia — Oczywista niedopuszczalność)	61
2008/C 223/117	Sprawa F-136/07: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu (Służba publiczna — Urzędnicy — Uprzednie zażalenie — Brak — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie terminu — Oczywista niedopuszczalność)	62
2008/C 223/118	Sprawa F-54/08: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2008 r. — Bernard przeciwko Europołowi	62
2008/C 223/119	Sprawa F-59/08: Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2008 r. — Klug przeciwko Europejskiej Agencji Leków	62
2008/C 223/120	Sprawa F-60/08: Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2008 r. — Z przeciwko Komisji	63
2008/C 223/121	Sprawa F-62/05: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 13 lutego 2008 r. — Ghem przeciwko Komisji	63
2008/C 223/122	Sprawa F-64/07: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 2 kwietnia 2008 r. — S przeciwko Parlamentowi	63
2008/C 223/123	Sprawa F-68/07: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 6 marca 2008 r. — Gering przeciwko Europołowi	63

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

*(2008/C 223/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej**

Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Dz.U. C 183 z 19.7.2008.

Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Dz.U. C 158 z 21.6.2008.

Dz.U. C 142 z 7.6.2008.

Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Cantina sociale di Dolianova Soc. coop. arl, Cantina Trexenta Soc. coop. arl, Cantina sociale Marmilla — Unione viticoltori associati Soc. coop. arl, Cantina sociale S. Maria La Palma Soc. coop. arl, Cantina sociale del Vermentino Soc. coop. arl Monti-Sassari

(Sprawa C-51/05 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólna organizacja rynku wina — Pomoc dla gorzelnictwa — Skarga o odszkodowanie — Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Termin przedawnienia — Początek biegu)

(2008/C 223/02)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Catabriga i L. Visaggio, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Cantina sociale di Dolianova Soc. coop. arl, Cantina Trexenta Soc. coop. arl, Cantina sociale Marmilla — Unione viticoltori associati Soc. coop. arl, Cantina sociale S. Maria La Palma Soc. coop. arl, Cantina sociale del Vermentino Soc. coop. arl Monti-Sassari (przedstawiciele: C. Dore i G. Dore, avvocati)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-166/98 Cantina sociale di Dolianova i in. przeciwko Komisji, w którym Sąd zobowiązał Komisję do naprawienia szkody poniesionej przez skarżące w wyniku decyzji nr VI B-I-3 M 4/97PVP z dnia 31 lipca 1998 r.

oddalającej wnioski skarżących o wypłatę pomocy dla gorzelnictwa w roku winiarskim 1982/1983

Sentencja

1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-166/98 Cantina sociale di Dolianova i in. przeciwko Komisji zostaje uchylony w części, w której Sąd uznał za dopuszczalną skargę dotyczącą odpowiedzialności pozaumownej wniesioną przez Cantina sociale di Dolianova Soc. coop. arl, Cantina Trexenta Soc. coop. arl, Cantina sociale Marmilla — Unione viticoltori associati Soc. coop. arl, Cantina sociale S. Maria La Palma Soc. coop. arl, Cantina sociale del Vermentino Soc. coop. arl Monti-Sassari i zobowiązał Komisję Wspólnot Europejskich do naprawienia szkody poniesionej przez te podmioty w następstwie upadłości Distilleria Agricola Industriale de Terralba ze względu na brak mechanizmu, który gwarantowałby w ramach systemu wprowadzonego na mocy art. 9 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2499/82 z dnia 15 września 1982 r. ustanawiającego przepisy dotyczące destylacji prewencyjnej w roku winiarskim 1982/83 wypłatę pomocy wspólnotowej przewidzianej w tym rozporządzeniu na rzecz zainteresowanych producentów.

2) Skarga w sprawie T-166/98 zostaje odrzucona.

3) Cantina sociale di Dolianova Soc. coop. arl, Cantina Trexenta Soc. coop. arl, Cantina sociale Marmilla — Unione viticoltori associati Soc. coop. arl, Cantina sociale S. Maria La Palma Soc. coop. arl, Cantina sociale del Vermentino Soc. coop. arl Monti-Sassari zostają obciążone kosztami postępowania w niniejszej instancji oraz kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 2.4.2005.

**Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2008 r. —
Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Włoskiej**

(Sprawa C-371/05) ⁽¹⁾

*(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Dyrektywa 92/50/EWG — Artykuł 11 i art. 15 ust. 2 —
Zamówienia publiczne na usługi — Udzielenie zamówienia na
usługi informatyczne przez gminę Mantova (Włochy) —
Bezpośrednie udzielenie zamówienia bez uprzedniej publikacji
ogłoszenia o zamówieniu)*

(2008/C 223/03)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele:
X. Lewis, C. Zadra, L. Visaggio oraz C. Cattabriga, pełnomoc-
nicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: I.M. Bragu-
glia, pełnomocnik oraz G. Fiengo, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naru-
szenie art. 11 i art. 15 ust. 2 dyrektywy Rady 92/50/EWG z
dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur
udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, str. 1)
— Udzielenie zamówienia na usługi informatyczne przez gminę
Mantova — Bezpośrednie udzielenie zamówienia bez uprzedniej
publikacji ogłoszenia o zamówieniu

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postę-
powania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 10 z 14.1.2006.

**Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 lipca 2008 r. —
Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Francuskiej**

(Sprawa C-389/05) ⁽¹⁾

*(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Arty-
kuły 43 WE i 49 WE — Swoboda przedsiębiorczości i
swobodne świadczenie usług — Zdrowie zwierząt — Stacja
sztucznego unasienniania bydła — Uregulowanie krajowe
przysługujące zatwierdzonym stacjom wyłączne prawo świad-
czenia usługi sztucznego unasienniania bydła na określonym
terytorium i uzależniające wydanie licencji inseminatora od
zawarcia umowy z jedną z tych stacji)*

(2008/C 223/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele:
A. Bordes i E. Traversa, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de
Bergues, A. Colomb i G. Le Bras, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naru-
szenie art. 43 WE i 49 WE — Prowadzenie działalności zwią-
zanej ze sztucznym unasiennianiem bydła zastrzeżone
wyłącznie na rzecz „stacji unasienniania” zatwierdzonych we
Francji

Sentencja

- 1) Zastrzegając prawo świadczenia usługi sztucznego unasienniania
bydła na rzecz zatwierdzonych stacji sztucznego unasienniania,
dysponujących wyłącznością terytorialną, jak również na rzecz osób
posiadających licencję inseminatora, której wydanie jest uzależnione
od zawarcia umowy z jedną z tych stacji, Republika Francuska
uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 WE i
49 WE.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C z 14.1.2006.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-132/06) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 10 WE — Szósta dyrektywa VAT — Obowiązki w systemie wewnętrznym — Kontrola czynności podlegających opodatkowaniu — Abolicja podatkowa)

(2008/C 223/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: I. Braguglia, pełnomocnik, i G. De Bellis, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2 i 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s.1) — Obowiązki w systemie wewnętrznym — Prawo krajowe przewidujące zrzeszenie się praw do kontroli czynności podlegających opodatkowaniu dokonanych w kilku okresach podatkowych

Sentencja

1) Przewidując w sposób ogólny i bez żadnego rozróżnienia w art. 8 i 9 legge n. 289, disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2003) [ustawy nr 289 o zasadach opracowywania rocznego i wieloletniego budżetu państwa (ustawy budżetowej na 2003 r.)] zrzeszenie się praw do kontroli czynności podlegających opodatkowaniu dokonanych w kilku okresach podatkowych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej, na mocy 2 i 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku oraz na mocy art. 10 WE.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 6.5.2006.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Groningen — Niderlandy) — Essent Netwerk Noord BV, Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor BV, Aluminium Delfzijl BV przeciwko Aluminium Delfzijl BV, Staat der Nederlanden, Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor BV, Saranne BV

(Sprawa C-206/06) ⁽¹⁾

(Rynek wewnętrzny energii elektrycznej — Uregulowanie krajowe umożliwiające pobieranie dopłaty do ceny przesyłu energii elektrycznej na rzecz wyznaczonej przez ustawodawcę spółki zobowiązanej do pokrycia kosztów osieroconych — Oplaty o skutku równoważnym do cel — Dyskryminacyjne podatki wewnętrzne — Pomoc przyznana przez państwa członkowskie)

(2008/C 223/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Groningen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Essent Netwerk Noord BV, Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor BV, Aluminium Delfzijl BV

Strona pozwana: Aluminium Delfzijl BV, Staat der Nederlanden, Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor BV, Saranne BV

Przedmiot

Orzeczenie w trybie prejudycjalnym — Rechtbank Groningen — Wykładnia art. 25, 87 ust. 1 i 90 WE — Uregulowanie krajowe, zgodnie z którym w okresie przejściowym odbiorcy energii elektrycznej w Niderlandach są zobowiązani do uiszczania na rzecz operatora systemu przesyłowego dopłaty do jej ceny — Zobowiązanie operatora systemu przesyłowego do

odprowadzenia dopłat na rzecz spółki krajowych wytwórców energii elektrycznej, wyznaczonej przez ustawodawcę, które służą obniżeniu kosztów osieroconych, powstałych w konsekwencji zobowiązań lub inwestycji, które spółka ta zaciągnęła, względnie przeprowadziła, przed liberalizacją rynku energii elektrycznej — Odprowadzenie nadwyżki na rzecz ministerstwa przez te spółkę

Sentencja

- 1) Artykuł 25 WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu ustawowemu, zgodnie z którym krajowi odbiorcy energii elektrycznej zobowiązani są do uiszczania na rzecz swojego operatora systemu przesyłowego dopłaty do ceny za ilość energii elektrycznej wyprodukowanej w państwie członkowskim i przywożonej, następnie im dostarczonej, jeżeli dopłata ta podlega przekazaniu przez tego operatora na rzecz spółki wyznaczonej w tym celu przez ustawodawcę, a spółka ta jest spółką zależną czterech krajowych producentów energii elektrycznej i uprzednim operatorem kosztów całości energii elektrycznej wyprodukowanej i przywiezionej, oraz że dopłata ta musi w całości zostać przeznaczona na pokrycie kosztów osieroconych, za które osobiście odpowiada ta spółka, co w konsekwencji oznacza, że kwoty uzyskane przez tę spółkę w całości równoważą opłatę obciążającą krajową przesyłaną energię elektryczną.

Jest tak również w przypadku, gdy krajowi producenci energii elektrycznej zobowiązani są pokryć te koszty oraz, na podstawie obowiązujących umów, poprzez zapłatę ceny zakupu energii elektrycznej wyprodukowanej w państwie członkowskim, poprzez wypłatę dywidendy różnym krajowym producentom energii elektrycznej, których spółką zależną jest wyznaczona spółka lub w każdy inny sposób, korzyść, którą stanowi ta dopłata może być w całości przeniesiona przez wyznaczoną spółkę na krajowych producentów energii elektrycznej.

Artykuł 90 WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu samemu uregulowaniu ustawowemu w okolicznościach, w których dochód uzyskany z opłaty za przesyłaną energię elektryczną jedynie częściowo przeznaczany jest na pokrycie kosztów osieroconych, co oznacza, że kwota uzyskana przez wyznaczoną spółkę jedynie częściowo równoważy obciążenia ponoszone przez przesyłaną krajową energię elektryczną.

- 2) Artykuł 87 WE należy interpretować w ten sposób, iż kwoty uiszczone na rzecz wyznaczonej spółki na podstawie artykułu 9 *Übergangswet Elektriziteitsproductiesector* (ustawy przejściowej dotyczącej sektora wytwarzania energii elektrycznej) z dnia 21 grudnia 2000 r., stanowią pomoc państwa w rozumieniu tego postanowienia traktatu WE, ponieważ stanowią korzyść gospodarczą, a nie rekompensatę stanowiącą wynagrodzenie z tytułu wypełniania przez wyznaczoną spółkę zobowiązań w zakresie świadczenia usług publicznych.

(¹) Dz.U. C 178 z 29.7.2006.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat Salzburg — Aigen — Austria) — Schwaninger Martin, Viehhandel — Viehexport przeciwko Zollamt Salzburg, Erstattungen

(Sprawa C-207/06) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 615/98 — Refundacje wywozowe — Dobrostan żywego bydła podczas transportu — Dyrektywa 91/628/EWG — Stosowanie przepisów dotyczących ochrony zwierząt podczas transportu — Przepisy dotyczące czasu trwania transportu i okresów odpoczynku oraz transportu morskiego bydła do miejsca przeznaczenia poza obszarem Wspólnoty — Karmienie i pojenie zwierząt podczas przewozu)

(2008/C 223/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Finanzsenat Salzburg — Aigen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Schwaninger Martin, Viehhandel — Viehexport

Strona pozwana: Zollamt Salzburg, Erstattungen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Finanzsenat (Austria) — Wykładnia art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 615/98 z dnia 18 marca 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady dotyczące przyznania refundacji wywozowych związanej z ochroną żywego bydła w czasie transportu (Dz.U. L 82, s. 19) oraz rozdziału VII pkt 48 ppkt 7 lit. a) i b) załącznika do dyrektywy Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. L 340, s. 17) i art. 5 część A pkt 2 lit. d) ii) tiret drugie tej dyrektywy — Stosowanie przepisów o ochronie zwierząt dotyczących czasu trwania transportu i okresów odpoczynku w transporcie morskim bydła do miejsca

przeznaczenia poza Wspólnotą pojazdem załadowanym na statek bez wyładowania zwierząt — Brak wpisu w planie trasy dotyczącego godzin, w których transportowane zwierzęta były faktycznie karmione i pojeone podczas przewozu.

Sentencja

- 1) Artykułu 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 615/98 z dnia 18 marca 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady dotyczące przyznania refundacji wywozowych w odniesieniu do ochrony żywego bydła podczas transportu nie należy interpretować w ten sposób, że pkt 48 ppkt 7 lit. b) załącznika do dyrektywy Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG, zmienionej dyrektywą Rady 95/29/WE z dnia 29 czerwca 1995 r., należy stosować do transportu morskiego pomiędzy punktem geograficznym we Wspólnocie Europejskiej a punktem geograficznym położonym w państwie trzecim, przy użyciu pojazdów załadowywanych na pokład statku bez wyładowania zwierząt.
- 2) Punkt 48 ppkt 7 lit. a) załącznika do dyrektywy 91/628, zmienionej dyrektywą 95/29, należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do transportu morskiego stałym i bezpośrednim połączeniem pomiędzy punktem geograficznym we Wspólnocie Europejskiej a punktem geograficznym położonym w państwie trzecim, przy użyciu pojazdów załadowywanych na pokład statku bez wyładowania zwierząt, czas trwania transportu jest nieistotny, o ile zwierzęta są transportowane zgodnie z wymogami określonymi w pkt 48 ppkt 3 i 4, z wyjątkiem czasu trwania przewozu i okresów odpoczynku. W takim przypadku kolejny czas transportu drogowego może rozpocząć bieg bezpośrednio po wyładowaniu pojazdu w porcie państwa trzeciego przeznaczenia, zgodnie z pkt 48 ppkt 4 lit. d).
- 3) Plan trasy zawierający wpis — dokonany z góry maszyną do pisania — zgodnie z którym podczas transportu morskiego karmienie i pojenie odbywa się „wieczorem, rano, w południe, wieczorem, rano”, może odpowiadać wymogom dyrektywy 91/628, zmienionej dyrektywą 95/29, o ile zostanie stwierdzone, że czynności te rzeczywiście miały miejsce. Jeżeli właściwy organ ustali — biorąc pod uwagę całość dokumentów przedstawionych przez eksportera — że nie zastosowano się do wymogów tej dyrektywy, do niego należy ocena, czy owo niezastosowanie się miało wpływ na dobrostan zwierząt, czy naruszenie takie może w danym przypadku zostać naprawione i czy ma ono powodować utratę, obniżenie czy też utrzymanie refundacji wywozowej.

(¹) Dz.U. C 190 z 12.8.2006.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Employment Tribunal — Zjednoczone Królestwo) — S. Coleman przeciwko Attridge Law, Steve Law

(Sprawa C-303/06) (¹)

(Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuły 1, 2 ust. 1, 2 lit. a) i art. 2 ust. 3 oraz art. 3 ust. 1 lit. c) — Dyskryminacja bezpośrednia ze względu na niepełnosprawność — Molestowanie związane z niepełnosprawnością — Rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem, który sam nie jest niepełnosprawny, lecz ma niepełnosprawne dziecko — Włączenie — Ciężar dowodu)

(2008/C 223/08)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Employment Tribunal

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: S. Coleman

Strona pozwana: Attridge Law, Steve Law

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Employment Tribunal — Wykładnia art. 1, art. 2 ust. 2 lit. a) i art. 2 ust. 3 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz. U. L 303, s. 16) — Zakres pojęcia niepełnosprawności — Możliwość objęcia zakresem tego pojęcia osoby pozostającej w bliskiej więzi z osobą niepełnosprawną i dyskryminowanej ze względu na tę więź — Pracownik samodzielnie sprawujący opiekę nad niepełnosprawnym dzieckiem.

Sentencja

- 1) Wykładni dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, a w szczególności jej art. 1 oraz 2 ust. 1 i 2 lit. a), należy dokonywać w ten sposób, że zakaz dyskryminacji bezpośredniej, jaki przewidują, nie ogranicza się tylko do osób, które same są niepełnosprawne. Jeśli pracodawca traktuje pracownika, który sam nie jest niepełnosprawny, mniej przychylnie niż traktuje, traktował lub traktowałby innego pracownika w porównywalnej sytuacji i gdy wykazano, że mniej korzystne traktowanie tego pracownika związane jest z niepełnosprawnością jego dziecka, któremu zapewnia on zasadniczą opiekę stosowną do potrzeb, to takie traktowanie jest sprzeczne z zakazem dyskryminacji bezpośredniej, o której mowa w art. 2 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy.

2) Wykładni dyrektywy 2000/78, a w szczególności jej art. 1 oraz 2 ust. 1 i 3 należy dokonywać w ten sposób, że przewidziany w nich zakaz molestowania nie jest ograniczony tylko do osób, które same są niepełnosprawne. Jeśli zostanie wykazane, że mające miejsce wobec pracownika, który sam nie jest niepełnosprawny, niepożądane zachowanie stanowiące molestowanie ma związek z niepełnosprawnością jego dziecka, któremu pracownik ten zapewnia zasadniczą opiekę, stosownie do potrzeb tego dziecka, to takie zachowanie jest sprzeczne z zakazem molestowania, o którym mowa w art. 2 ust. 3 dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 237 z 30.9.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Włochy) — ASM Brescia SpA przeciwko Comune di Rodengo Saiano

(Sprawa C-347/06) (¹)

(Artykuły 43 WE, 49 WE i 86 WE — Koncesja na publiczne usługi dystrybucji gazu — Dyrektywa 2003/55 — Wcześniejsze rozwiązanie z upływem okresu przejściowego — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa)

(2008/C 223/09)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ASM Brescia SpA

Strona pozwana: Comune di Rodengo Saiano

Uczestnik postępowania: Anigas — Associazione Nazionale Industriali del Gas

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Wykładnia art. 43 WE, 49 WE i 86 ust. 1 WE oraz art. 23 ust. 1 dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE (Dz.U. L 176, s. 57) — Automatyczne przedłużenie koncesji w zakresie zarządzania publicznymi usługami dystrybucji gazu

Sentencja

1) Dyrektywa 2003/55 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 98/30/WE, nie stoi na przeszkodzie, by przepisy państwa członkowskiego, takie jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, wprowadziły przedłużenie, na wskazanych w nich warunkach, okresu przejściowego z upływem którego następuje wcześniejsze rozwiązanie koncesji na dystrybucję gazu ziemnego, takiej jak rozpatrywana przed sądem krajowym. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że również art. 10 WE i zasada proporcjonalności nie stoją na przeszkodzie takiemu uregulowaniu.

2) Artykuły 43 WE, 49 WE i 86 ust. 1 WE, nie stoją na przeszkodzie temu, by przepisy państwa członkowskiego, takie jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, wprowadziły przedłużenie, na wskazanych w nich warunkach, okresu przejściowego, z upływem którego następuje wcześniejsze rozwiązanie koncesji na dystrybucję gazu ziemnego, takiej jak rozpatrywana przed sądem krajowym, w zakresie w jakim przedłużenie takie można uznać za niezbędne dla umożliwienia kontrahentom rozwiązania ich stosunków umownych na warunkach, które mogą być zaakceptowane zarówno z punktu widzenia wymogów usługi publicznej jak i z punktu widzenia ekonomicznego.

(¹) Dz.U. C 281 z 18.11.2006.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 lipca 2008 r. — Bertelsmann AG, Sony Corporation of America przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Independent Music Publishers and Labels Association (Impala, międzynarodowe stowarzyszenie), Sony BMG Music Entertainment BV

(Sprawa C-413/06 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Kontrola koncentracji przedsiębiorstw — Wspólne przedsiębiorstwo Sony BMG — Skarga skierowana przeciwko stwierdzeniu nieważności decyzji Komisji uznającej koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem — Kontrola sądowa — Zakres — Wymogi dowodowe — Rola pisma w sprawie przedstawienia zarzutów — Wzmocnienie lub stworzenie zbiorowej pozycji dominującej — Uzasadnienie decyzji zezwalających na przeprowadzenie koncentracji — Wykorzystanie poufnych informacji)

(2008/C 223/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bertelsmann AG (przedstawiciele: P. Chappatte i J. Boyce, Solicitors), Sony Corporation of America (przedstawiciele: N. Levy, Barrister, R. Snelders, adwokat, T. Graf, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Independent Music Publishers and Labels Association (Impala) (przedstawiciele: S. Crosby i J. Golding, Solicitors, I. Wekstein-Steg, adwokat), Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Whelan oraz K. Mojzesowicz, działający w charakterze pełnomocników), Sony BMG Music Entertainment BV (przedstawiciele: N. Levy, Barrister, R. Snelders, adwokat, T. Graf, Rechtsanwalt)

Przedmiot

Odwołanie wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie T-464/04 Impala przeciwko Komisji, w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 19 lipca 2004 r. uznającej za zgodną ze wspólnym rynkiem i porozumieniem o EOG koncentrację mającą na celu utworzenie wspólnego przedsiębiorstwa łączącego działalność Sony i Bertelsmann w dziedzinie nagrań muzycznych (sprawa nr COMP/M.3333 — Sony/BMG)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie T-464/04 Impala przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

(¹) Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln — Niemcy) — cp-Pharma Handels GmbH przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-448/06) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Ważność rozporządzenia (WE) nr 1873/2003 — Weterynaryjne produkty lecznicze — Rozporządzenie (EWG) nr 277/90 — Maksymalne limity pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego — Progesteron — Ograniczenie stosowania — Dyrektywa 96/22/WE)

(2008/C 223/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Köln — Niemcy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: cp-Pharma Handels GmbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Köln — Ważność rozporządzenia Komisji (WE) nr 1873/2003 z dnia 24 października 2003 r. zmieniającego załącznik II do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2377/90 ustanawiającego wspólnotową procedurę określania maksymalnych limitów pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 275, s. 9) w zakresie, w jakim ograniczając warunki stosowania progesteronu jako substancji czynnej weterynaryjnych produktów leczniczych jedynie do podawania dopochwowego, wyklucza ono możliwość podawania w postaci iniekcji domięśniowej — Uprawnienie Komisji do wprowadzenia takiego ograniczenia w świetle art. 1 lit. a) i art. 3 rozporządzenia Rady (EWG) 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiającego wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 224, s. 1) w związku z art. 4 pkt 1 dyrektywy Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotyczącej zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylającej dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125, s. 3)

Sentencja

Ocena przedstawionego pytania prejudycjalnego nie wykazała żadnego elementu, który byłby w stanie wpłynąć na ważność rozporządzenia Komisji (WE) nr 1873/2003 z dnia 24 października 2003 r. zmieniającego załącznik II do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2377/90 ustanawiającego wspólnotową procedurę określania maksymalnych limitów pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego.

(¹) Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Fiscale eenheid Koninklijke Ahold NV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-484/06) ⁽¹⁾

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Pierwsza i szósta dyrektywa VAT — Zasada neutralności podatkowej i proporcjonalności — Zasady dotyczące zaokrąglania kwot podatku VAT — Zaokrąglanie w dół od poszczególnego artykułu)

(2008/C 223/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fiscale eenheid Koninklijke Ahold NV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 11 część A ust. 1 lit. a) i art. 22 ust. 3 lit. b) zdanie pierwsze i ust. 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstwa państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s.1) oraz art. 2 ust. 1 i 2 pierwszej dyrektywy Rady 67/227/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych (Dz.U. L 71, s. 1301) — Zasady dotyczące zaokrąglania kwot podatku od wartości dodanej

Sentencja

1) W braku szczególnego uregulowania wspólnotowego, to do państw członkowskich należy ustalenie zasad i metod zaokrąglania kwot podatku VAT, przy czym państwa te są zobowiązane w trakcie tego ustalania do przestrzegania zasad, na których opiera się wspólny system tego podatku, w szczególności zasady neutralności podatkowej oraz zasady proporcjonalności.

2) Prawo wspólnotowe, na chwilę obecną, nie zawiera żadnego szczególnego obowiązku, na podstawie którego państwa członkowskie są zobowiązane do zezwolenia podatnikom na zaokrąglanie kwot podatku VAT w dół od poszczególnego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 20 z 27.1.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — L & D SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Julius Sämann Ltd

(Sprawa C-488/06 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 73 — Graficzny znak towarowy „Aire Limpio” — Wspólnotowy, krajowe i międzynarodowe graficzne znaki towarowe przedstawiające choinkę z odmiennymi nazwami — Sprzeciw uprawnionego — Częściowa odmowa rejestracji — Stwierdzenie występowania szczególnego charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego na podstawie dowodów dotyczących innego znaku)

(2008/C 223/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: L & D SA (przedstawiciel: S. Miralles Miravet, abogado)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. García Murillo, pełnomocnik), Julius Sämann Ltd (przedstawiciel: E. Armijo Chávarri, abogado)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 7 września 2006 r. w sprawie T-168/04 L & D SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Julius Sämann Ltd, w którym Sąd oddalił skargę o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 marca 2004 r. (sprawa R 326/2003-2) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Julius Sämann Ltd a L & D, S.A.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) L & D zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 20 z 27.1.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Genova — Włochy) — Corporación Dermoeestética SA przeciwko To Me Group Advertising Media

(Sprawa C-500/06) (¹)

(Artykuły 3, ust. 1, lit. g) WE, 4 WE, 10 WE, 43 WE, 49 WE, 81 WE, 86 WE i 98 WE — Uregulowania krajowe zakazujące reklamy dotyczącej zabiegów leczniczo-chirurgicznych w zakresie zabiegów estetycznych)

(2008/C 223/14)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di pace di Genova

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Corporación Dermoeestética SA

Strona pozwana: To Me Group Advertising Media

Przy udziale: Cliniche Futura Srl

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Giudice di pace di Genova — Wykładnia art. 43, 49, 81, 86 i 98 WE — Zgodność przepisu krajowego zabraniającego reklamy zabiegów medyczo-chirurgicznych, wykonywanych w autoryzowanych klinikach prywatnych, na kanałach telewizyjnych o zasięgu krajowym i ograniczających wydatki na reklamę do 5 % dochodu zadeklarowanego za rok poprzedni

Sentencja

Artykuły 43 WE i 49 WE w związku z art. 48 WE i 55 WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniom takim jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które zakazują reklamy w stacjach telewizyjnych o zasięgu ogólnokrajowym zabiegów leczniczych i chirurgicznych wykonywanych w prywatnych placówkach medycznych, przy równoczesnym dopusz-

czeniu, pod pewnymi warunkami, możliwości nadawania takiej reklamy w lokalnych stacjach telewizyjnych.

(¹) Dz.U. C 42 z 24.2.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Athinaiki Techniki AE przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Athens Resort Casino AE Symmetochon

(Sprawa C-521/06 P) (¹)

(Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc przyznana konsorcjum Hyatt Regency przez Republikę Grecką — Skarga do Komisji — Decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie skargi do Komisji — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuły 4, 13 i 20 — Pojęcie „aktu zaskarżalnego” w rozumieniu art. 230 WE)

(2008/C 223/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Athinaiki Techniki AE (przedstawiciel: S. A. Pappas, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: D. Triantafyllou, pełnomocnik), Athens Resort Casino AE Symmetochon (przedstawiciele: F. Carlin, Barrister, N. Korogiannakis, dikigoros)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 26 września 2006 r. w sprawie T-94/05 Athinaiki Techniki przeciwko Komisji, w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności pisma Komisji z dnia 2 grudnia 2004 r. informującego wnoszącą odwołanie o umorzeniu postępowania w sprawie złożonej przez nią skargi do Komisji dotyczącej zarzucanej pomocy państwa przyznanej przez Republikę Grecką w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego — Pojęcie aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 230 WE

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 26 września 2006 r. w sprawie T-94/05 Athinaiki Techniki przeciwko Komisji zostaje uchylone.
- 2) Zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję Wspólnot Europejskich przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zostaje oddalony.

- 3) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich do ponownego rozpoznania w celu wydania orzeczenia w przedmiocie żądań Athinaiki Techniki AE zmierzających do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 2 czerwca 2004 r. o umorzeniu postępowania w sprawie złożonej przez nią skargi do Komisji dotyczącej zarzucanej pomocy państwa przyznanej przez Republikę Grecką na rzecz konsorcjum Hyatt Regency w związku z zamówieniem publicznym dotyczącym sprzedaży 49 % kapitału kasyna Mont Parnès.
- 4) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 42 z 24.2.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Dâmbovița — Roumanie) — Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București przeciwko Gheorghe Jipie

(Sprawa C-33/07) (¹)

(Obywatelstwo Unii — Artykuł 18 WE — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich)

(2008/C 223/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Tribunal Dâmbovița

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București

Strona pozwana: Gheorghe Jipa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Dâmbovița — Wykładnia art. 18 WE i art. 27 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77)

Sentencja

Artykuł 18 WE i art. 27 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywa-

teli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu zezwalającemu na ograniczenie prawa obywatela państwa członkowskiego na przemieszczanie się na terytorium innego państwa członkowskiego, w szczególności ze względu na to, że został on poprzednio stamtąd wydany, ponieważ znajdował się w „sytuacji sprzecznej z prawem”, pod warunkiem że, po pierwsze, indywidualne zachowanie tego obywatela stanowi rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie narażające jeden z podstawowych interesów społecznych, a po drugie, że środek w postaci ograniczenia prawa jest odpowiedni dla zapewnienia realizacji założonego celu i nie wykracza poza to, co jest niezbędne do jego osiągnięcia. Do sądu krajowego należy zbadać, czy jest tak w przypadku sprawy toczącej się przed nim.

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel — Belgia) — Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding przeciwko Firma Feryn NV

(Sprawa C-54/07) (¹)

(Dyrektywa 2000/43/WE — Dyskryminujące kryteria doboru pracowników — Ciężar dowodu — Sankcje)

(2008/C 223/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding

Strona pozwana: Firma Feryn NV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbeidshof te Brussel — Wykładnia art. 2 ust. 2 lit. a), art. 8 ust. 1 i art. 15 dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. L 180, str. 22) — Kryteria wyboru pracowników mające charakter bezpośrednio dyskryminujący ze względu na pochodzenie rasowe lub etniczne — Ciężar dowodu — Ocena i stwierdzenia sądu krajowego — Obowiązek wydania nakazu zaniechania spoczywający na sędzię krajowym

Sentencja

- 1) Okoliczność, że pracodawca publicznie oświadcza, iż nie będzie zatrudniał pracowników o określonym pochodzeniu etnicznym lub rasowym stanowi bezpośrednią dyskryminację przy zatrudnianiu w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne, ponieważ takie deklaracje mogą poważnie zniechęcać określonych kandydatów do składania swojej kandydatury, a tym samym stanowić dla nich przeszkodę w dostępie do rynku pracy.
- 2) Publiczne oświadczenia, w których pracodawca informuje, że w ramach swojej polityki rekrutacyjnej nie będzie zatrudniał osób o określonym pochodzeniu etnicznym lub rasowym, są wystarczające dla domniemania, w rozumieniu art. 8 ust. 1 dyrektywy 2000/43, że ma miejsce bezpośrednio dyskryminująca polityka zatrudnienia. Do tego pracodawcy należy przedstawienie dowodu, że nie naruszył zasady równego traktowania. Może to uczynić poprzez wykazanie, że rzeczywista praktyka zatrudniania nie odpowiada tym oświadczeniom. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy zarzucane temu pracodawcy fakty zostały wykazane oraz ocena, czy dowody przedstawione na poparcie twierdzeń tego pracodawcy, że nie naruszył zasady równego traktowania, są wystarczające.
- 3) Artykuł 15 dyrektywy 2000/43 wymaga, by również w sytuacji braku możliwego do zidentyfikowania pokrzywdzonego system sankcji stosowanych w przypadkach naruszenia przepisów krajowych wydanych w celu transpozycji dyrektywy 2000/43 powinien być skuteczny, proporcjonalny i odstraszaający.

(¹) Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Franco Campoli przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-71/07 P) (¹)

(Odwołanie — Urzędnicy — Wynagrodzenie — Emerytura — Zastosowanie współczynnika korygującego obliczonego na podstawie średnich kosztów utrzymania w państwie miejsca zamieszkania — System przejściowy ustanowiony rozporządzeniem zmieniającym regulamin pracowniczy — Zarzut bezprawności)

(2008/C 223/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Franco Campoli (przedstawiciele: G. Vandersanden, L. Levi i S. Rodrigues, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Joris i D. Martin, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Arpio Santacruz i I. Šulce, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba w powiększonym składzie) wydanego w dniu 29 listopada 2006 r. w sprawie T-135/05 Campoli przeciwko Komisji, w którym Sąd częściowo odrzucił jako niedopuszczalną a częściowo oddalił jako niezasadną skargę o uchylenie informacji o emeryturze skarżącego za miesiące od maja do lipca 2004 r., w zakresie w jakim zastosowanie w nich po raz pierwszy miał mnożnik obliczony niezgodnie z prawem w zależności od średnich kosztów utrzymania w kraju miejsca zamieszkania skarżącego, a nie w odniesieniu do kosztów utrzymania w stolicy tego kraju — Skutki wejścia w życie nowego regulaminu pracowniczego dla mnożników — Przepisy przejściowe dla urzędników, którzy przeszli na emeryturę przed dniem 1 maja 2004 r. — Sposób obliczania mnożników i przestrzeganie zasady równości traktowania — Obowiązek uzasadnienia.

Sentencja

- 1) Odwołanie oraz odwołanie wzajemne zostają oddalone.
- 2) F. Campoli, Komisja Wspólnot Europejskich i Rada Unii Europejskiej pokrywają każdy własne koszty.

(¹) Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Bonn — Niemcy) — Andrea Raccanelli przeciwko Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

(Sprawa C-94/07) (¹)

(Artykuł 39 WE — Pojęcie „pracownika” — Pozarządowa organizacja pożytku publicznego — Stypendium doktoranckie — Umowa o pracę — Przesłanki)

(2008/C 223/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Bonn

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Andrea Raccanelli

Strona pozwana: Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbeitsgericht Bonn — Wykładnia art. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2) — Status pracownika w przypadku doktoranta zatrudnionego na zasadach stypendium przez zakład użyteczności publicznej prawa prywatnego z siedzibą w państwie członkowskim, który proponuje większości swych doktorantów krajowych możliwość zawarcia umowy o pracę — Obowiązek umożliwienia doktorantowi pochodzącego z innego państwa członkowskiego dokonania wyboru pomiędzy stypendium a umową o pracę — Pojęcie pracownika.

Sentencja

- 1) Naukowca znajdującemu się w takiej sytuacji jak skarżący w sprawie przed sądem krajowym, tj. przygotowującego pracę doktorską na podstawie umowy o stypendium zawartej z Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV, można uznać za pracownika w rozumieniu art. 39 WE, jeżeli przez pewien okres wykonuje on czynności pod kierownictwem instytutu należącego do tego stowarzyszenia oraz otrzymuje wynagrodzenie jako świadczenie wzajemne za te czynności. Do sądu krajowego należy sprawdzenie okoliczności faktycznych w celu ustalenia czy ma to miejsce w sprawie, którą rozpatruje.
- 2) Organizacja prawa prywatnego taka jak Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV jest zobowiązana do przestrzegania wobec pracowników w rozumieniu art. 39 WE zasady niedyskryminacji. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy w niniejszej sprawie przed sądem krajowym miało miejsce nierówne traktowanie pomiędzy doktorantami krajowymi a zagranicznymi.
- 3) W przypadku gdyby skarżący w sprawie przed sądem krajowym mógł powołać się na szkodę spowodowaną dyskryminacją, której był ofiarą, do sądu krajowego należy ustalenie, jakiego rodzaju naprawienia szkody mogłyby się domagać, uwzględniając obowiązujące w dziedzinie odpowiedzialności pozaumownej przepisy krajowe.

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07) przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawy połączone od C-152/07 do C-154/07) ⁽¹⁾

(Sektor komunikacji — Sieci i usługi — Zrównoważenie taryf — Artykuł 4c dyrektywy 90/388/EWG — Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 97/33/WE — Artykuł 12 ust. 7 dyrektywy 98/61/WE — Organ regulacyjny — Bezpośrednia skuteczność dyrektyw — Sytuacja o charakterze trójkąta)

(2008/C 223/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07)

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przy udziale: Deutsche Telekom AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia dyrektywy Komisji 90/388/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych (Dz.U. L 192, s. 10) oraz dyrektywy 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w telekomunikacji ze względu na zapewnienie usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady otwartej sieci (ONP) (Dz.U. L 199, s. 32) — Uregulowania krajowe przewidujące oprócz opłaty z tytułu wzajemnych połączeń operatorskich, określonej na podstawie kosztów usługi, udział operatorów w deficycie w zakresie kosztów dostępu powstających po stronie operatora lokalnej sieci telekomunikacyjnej w związku z udostępnieniem użytkownikom dostępu — Zobowiązanie państw członkowskich do wyeliminowania przeszkód dla zrównoważenia cen przez działające uprzednio na rynku przedsiębiorstwa świadczące usługi w zakresie telekomunikacji w związku z wzajemnym połączeniem sieci — Możliwość powołania się przez jednostkę na bezpośredni skutek dyrektywy przed sądem państwa członkowskiego w celu spowodowania uchylecia decyzji administracyjnej nakładającej na nią obowiązek zapłaty na rzecz innej jednostki

Sentencja

- 1) Wykładni art. 12 ust. 7 dyrektywy 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w telekomunikacji ze względu na zapewnienie usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady otwartej sieci (ONP), zmienionej dyrektywą 98/61/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 1998 r. oraz art. 4c dyrektywy Komisji 90/388/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych, zmienionej dyrektywą Komisji 96/19/WE z dnia 13 marca 1996 r. w związku z motywem 5 i 20 dyrektywy 96/19 należy dokonywać w ten sposób, iż krajowy organ regulacyjny nie może zobowiązać operatora sieci mającej wzajemne połączenie z siecią publiczną do zapłaty w 2003 r. na rzecz dominującego na rynku operatora sieci lokalnej opłaty za podłączenie, dodatkowej względem opłaty za połączenie wzajemne, celem wyrównania deficytu, który powstał po stronie tego operatora w związku z udzieleniem dostępu do pętli lokalnej.
- 2) Artykuł 4c dyrektywy 90/388, zmienionej dyrektywą 96/19 oraz art. 12 ust. 7 dyrektywy 97/33, zmienionej dyrektywą 98/61 są bezpośrednio skuteczne i jednostki mogą powoływać się na nie bezpośrednio przed sądem krajowym w celu zakwestionowania decyzji krajowego organu regulacyjnego.

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 lipca 2008 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main — Niemcy) — Emirates Airlines Direktion für Deutschland przeciwko Dietherowi Schenkelowi

(Sprawa C-173/07) (¹)

(Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Odszkodowanie dla pasażerów za odwołanie lotu — Zakres stosowania — Artykuł 3 ust. 1 lit. a) — Pojęcie „lot”)

(2008/C 223/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Emirates Airlines Direktion für Deutschland

Strona pozwana: Diether Schenkel

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Frankfurt am Main — Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Pojęcie „lot” — Bilet na lot z państwa członkowskiego do państwa trzeciego i z powrotem — Odwołanie lotu powrotnego

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania do podróży do miejsca przeznaczenia i z powrotem, w ramach której pasażerowie, których pierwszym miejscem odlotu było lotnisko znajdujące się na terytorium państwa członkowskiego, do którego mają zastosowanie postanowienia traktatu, wracają na to lotnisko w ramach lotu z lotniska znajdującego się w państwie trzecim. Okoliczność, że lot do miejsca przeznaczenia i lot powrotny stanowią przedmiot jednej rezerwacji, pozostaje bez znaczenia dla wykładni tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-207/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 43 WE i 56 WE — Ustawodawstwo krajowe ustanawiające obowiązek uzyskania uprzedniego pozwolenia na nabycie udziałów w spółkach wykonujących działalność regulowaną w sektorze energetycznym oraz aktywów niezbędnych w celu wykonywania tej działalności)

(2008/C 223/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (Przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 i 56 WE — Ustawodawstwo krajowe ustanawiające obowiązek uzyskania uprzedniego pozwolenia specjalnej komisji na nabycie określonych udziałów w przedsiębiorstwach wykonujących działalność regulowaną w sektorze energetycznym

Sentencja

1) Ustanawiając przepis zawarty w ust. 1 akapit drugi czternastej funkcji Krajowej Komisji Energetyki przewidzianej w jedenastej regulacji dodatkowej, III. 1 ustawy 34/1998 dotyczącej sektora węglowodorów (Ley 34/1998, del sector de hidrocarburos) z dnia 7 października 1998 r. zmienionej dekretem królewskim 4/2006 (Real Decreto-ley 4/2006) z dnia 24 lutego 2006 r. w celu wprowadzenia obowiązku uzyskania uprzedniego pozwolenia Krajowej Komisji Energetyki na nabycie pewnych udziałów w spółkach wykonujących określoną działalność regulowaną w sektorze energetycznym oraz na nabycie aktywów niezbędnych w celu wykonywania tej działalności, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 43 i 56 traktatu WE.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy)) — Flughafen Köln/Bonn GmbH przeciwko Hauptzollamt Köln

(Sprawa C-226/07) (¹)

(Dyrektywa 2003/96/WE — Wspólnotowe przepisy ramowe dotyczące opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej — Artykuł 14 ust. 1 lit. a) — Zwolnienie produktów energetycznych wykorzystywanych do produkcji energii elektrycznej — Możliwość opodatkowania ze względów polityki ochrony środowiska — Bezpośrednia skuteczność zwolnienia)

(2008/C 223/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Flughafen Köln/Bonn GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Köln

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Düsseldorf — Wykładnia art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51) — Bezpośrednia skuteczność — Uregulowanie krajowe nie zwalniające od podatku od olejów mineralnych oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji energii elektrycznej

Sentencja

Artykuł 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej w zakresie, w jakim przewiduje on zwolnienie produktów energetycznych wykorzystywanych do produkcji energii elektrycznej od opodatkowania określonego przez tę dyrektywę, ma bezpośrednią skuteczność w tym rozumieniu, że może on zostać powołany przez jednostkę przed sądami krajowymi — w odniesieniu do okresu w którym dane państwo członkowskie naruszyło obowiązek dokonania transpozycji tej dyrektywy do prawa krajowego w wyznaczonym terminie — w ramach sporu, takiego jak ten w postępowaniu przed sądem krajowym, prowadzonego z organami celnymi tego państwa, w celu wyłączenia stosowania uregulowania krajowego, które jest niezgodne z tym przepisem, a zatem w celu uzyskania zwrotu podatku pobranego z naruszeniem tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-307/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 89/48/EWG — Uznawanie dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego trwających co najmniej trzy lata — Nieuznawanie dyplomów dostępu do zawodu farmaceuty specjalizującego się w biomedycynie — Brak transpozycji)

(2008/C 223/24)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Støvlbæk i P. Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciel: L. Fernandes, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak transpozycji dyrektywy Rady 89/48/EGW z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16), w zakresie zawodu farmaceuty specjalizującego się w badaniach klinicznych

Sentencja

1) Poprzez brak przyjęcia, w zakresie zawodu farmaceuty specjalizującego się w biomedycynie, wszelkich przepisów koniecznych do wykonania dyrektywy Rady 89/48/EGW z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/19/WE, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 199 z 25.8.2007.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-311/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 89/105 WE — Włączenie produktów leczniczych przeznaczonych do użytku przez człowieka w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych — Wykaz produktów leczniczych objętych krajowym systemem ubezpieczeń zdrowotnych ustanawiający trzy kategorie produktów różniących się w zakresie warunków refundacji — Termin wydania decyzji w sprawie umieszczenia produktu leczniczego w kategoriach wykazu umożliwiających najkorzystniejsze warunki refundacji)

(2008/C 223/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Stromsky i B. Schima, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 6 pkt 1 dyrektywy Rady 89/105/EGW z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. 1989 L 40, str. 8) — Uregulowanie krajowe w dziedzinie zabezpieczeń społecznych ustanawiające wykaz produktów leczniczych objętych krajowym systemem ubezpieczeń zdrowotnych, zgodnie z którym utworzone zostają trzy kategorie produktów różniących się w zakresie warunków refundacji — Brak ustanowienia zgodnego z art. 6 pkt 1 dyrektywy 89/105/EGW terminu wydania decyzji w sprawie umieszczenia produktu leczniczego w najkorzystniejszych kategoriach

Sentencja

1) Nie ustanawiając żadnego zgodnego z art. 6 pkt 1 dyrektywy Rady 89/105/EGW z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych terminu wydania decyzji w sprawach wniosków o umieszczenie produktów leczniczych w żółtym bądź zielonym obszarze wykazu refundowanych produktów leczniczych przewidzianego ustawie o powszechnym zabezpieczeniu społecznym (Allgemeines Sozialversicherungsgesetz) zmienionej ustawą z 2003 r. o zmianie ustawy o zabezpieczeniu społecznym, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążyącym na niej na mocy tego przepisu.

2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku — Rzeczpospolita Polska) — Dariusz Krawczyński przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Białymstoku

(Sprawa C-426/07) (¹)

(Podatki wewnętrzne — Podatki od pojazdów samochodowych — Podatek akcyzowy — Pojazdy używane — Przywóz)

(2008/C 223/26)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dariusz Krawczyński

Strona pozwana: Dyrektor Izby Celnej w Białymstoku

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku — Wykładnia art. 90 WE i art. 33 ust. 1 dyrektywy 77/388/EWG: szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Przepisy krajowe ustanawiające podatek akcyzowy, któremu podlega każda sprzedaż samochodu osobowego przed jego pierwszą rejestracją na terytorium kraju

Sentencja

- 1) Artykuł 33 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r. należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on podatkowi akcyzowemu takiemu, jaki jest przewidziany w Polsce przez Ustawę z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym, któremu podlega każda sprzedaż pojazdów samochodowych przed ich pierwszą rejestracją na terytorium kraju.
- 2) Artykuł 90 akapit pierwszy WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on podatkowi akcyzowemu takiemu jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym w zakresie, w jakim kwota podatku, któremu podlega sprzedaż przed pierwszą rejestracją pojazdów używanych sprowadzonych z innego państwa członkowskiego przewyższa rezydualną kwotę tego podatku zawartą w wartości rynkowej podobnych pojazdów, które zostały zarejestrowane wcześniej w państwie członkowskim, które nałożyło podatek. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy uregulowanie sporne w postępowaniu przed sądem krajowym, a w szczególności stosowanie § 7 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, ma takie skutki.

(¹) Dz.U. C 283 z 24.11.2007.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-510/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 68/414/EWG — Obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów produktów ropopochodnych — Naruszenie)

(2008/C 223/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i B. Schima, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciel: C. Pochet, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprzestrzeganie obowiązku utrzymania minimalnych zapasów produktów ropopochodnych, do których odnosi się art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 68/414/EWG z dnia 20 grudnia 1968 r. nakładającej na państwa członkowskie Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów surowej ropy naftowej i/lub produktów ropopochodnych (Dz.U. L 308, s. 14) zmieniona, a następnie ujednolicona dyrektywą Rady 2006/67/WE z dnia 24 lipca 2006 r. (Dz.U. L 217, s. 8) — Charakter i zakres obowiązku utrzymywania zapasów — Rozbieżność pomiędzy danymi liczbowymi przekazanymi przez zainteresowane państwo członkowskie a danymi dostarczonymi przez Eurostat — Sposób obliczania zapasów produktów ropopochodnych i poziomu ich konsumpcji wewnętrznej

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w celu utrzymania w sposób trwały na terytorium Wspólnoty, wymaganego poziomu zapasów produktów ropopochodnych z drugiej kategorii produktów wymienionych w art. 2 dyrektywy Rady 68/414/EWG z dnia 20 grudnia 1968 r., zmienionej dyrektywą Rady 98/93/WE z dnia 14 grudnia 1998 r., co jest przedmiotem obowiązku państw członkowskich EWG polegającego na utrzymaniu minimalnych zapasów surowej ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 1 ust. 1 tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-543/07) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/73/WE — Równe traktowanie mężczyzn i kobiet — Dostęp do zatrudnienia — Kształcenie i awans zawodowy — Warunki pracy — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2008/C 223/28)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: M. van Beek, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciel: D. Haven, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych do dostosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE z dnia 23 września 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz.U. L 269, s. 15).

Sentencja

1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE z dnia 23 września 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy.

2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart — Niemcy) — Postępowanie dotyczące wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Szymonowi Kozłowskiemu

(Sprawa C-66/08) ⁽¹⁾

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Artykuł 4 pkt 6 — Fakultatywna odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania — Wykładnia pojęć „miejsce zamieszkania” i „przebywanie” w państwie członkowskim wykonania nakazu)

(2008/C 223/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Stuttgart

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Szymon Kozłowski

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Stuttgart — Wykładnia art. 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, str. 1) — Możliwość odmowy przez wykonujący nakaz organ sądowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania, który został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności przeciwko osobie przebywającej w państwie członkowskim wykonania nakazu, w którym zamieszkuje — Pojęcia „miejsca zamieszkania” i „pobytu” — Wykładnia art. 6 ust. 1 UE w związku z art. 12 i 17 WE — Przepisy krajowe, które w przypadku, gdy osoba ścigana nie wyraża zgody na przekazanie, dopuszczają odmienne traktowanie tej osoby przez wykonujący nakaz organ sądowy w zależności od tego, czy jest on obywatelem państwa członkowskiego wykonania nakazu, czy też jest obywatelem innego państwa członkowskiego.

Sentencja

Wykładni art. 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi należy dokonywać w taki sposób, że:

— osoba, której nakaz dotyczy, „ma miejsce zamieszkania” w państwie członkowskim wykonania nakazu, jeżeli ustanowiła rzeczywiste miejsce zamieszkania w tym państwie, a „przebywa” w nim, jeżeli w następstwie odpowiednio długiego trwałego pobytu w tym państwie, stworzyła z nim więzi porównywalne z tymi, które są wynikiem posiadania miejsca zamieszkania,

— w celu ustalenia, czy pomiędzy osobą, której nakaz dotyczy, a państwem członkowskim wykonania nakazu istnieje więź pozwalająca na stwierdzenie, że dana osoba „przebywa” w tym państwie w rozumieniu art. 4 pkt 6, organ sądowy wykonujący nakaz powinien dokonać całościowej oceny kilku obiektywnych elementów charakteryzujących sytuację, w której znajduje się ta osoba, wśród których znajdują się w szczególności długość, charakter i warunki pobytu osoby ściganej, a także więzi rodzinne i ekonomiczne, które utrzymuje ona z państwem członkowskim wykonania nakazu.

(¹) Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas) — Postępowanie zainicjowane przez Inę Rinau

(Sprawa C-195/08 PPU) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń — Wykonywanie w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Wniosek o nieuznanie orzeczenia o powrocie dziecka bezprawnie zatrzymanego innym państwem członkowskim — Pilny tryb prejudycjalny)

(2008/C 223/30)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Inga Rinau

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Wykładnia art. 21, 23, 24, 31 ust. 1, 40 ust. 2 i 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1) — Wniosek o nieuznanie w państwie członkowskim A orzeczenia wydanego przez sąd państwa członkowskiego B, nakazującego powrót dziecka, uznanego za bezprawnie zatrzymane w państwie członkowskim A przez jego matkę, jego ojcu zamieszkałemu w państwie członkowskim B, któremu przyznano władzę rodzicielską nad dzieckiem

Sentencja

- 1) Z chwilą gdy orzeczenie o odmowie powrotu zostało wydane i przekazane do wiadomości sądu państwa pochodzenia, dla celów wydania świadectwa przewidzianego w art. 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 bez znaczenia jest, czy orzeczenie to zostało zawieszone, zmienione, uchylone lub w każdym razie nie uprawomocniło się albo zostało zastąpione orzeczeniem o powrocie, o ile powrót dziecka w rzeczywistości nie nastąpił. Jeżeli nie wyrażono żadnej wątpliwości do autentyczności tego świadectwa, a samo świadectwo zostało sporządzone przy użyciu formularza, którego wzór znajduje się w załączniku IV do rozporządzenia, to sprzeciwienie się uznaniu orzeczenia o powrocie jest zabronione, a do sądu wezwanego należy wyłącznie nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu zaopatrzonemu w świadectwo i zezwolenie na powrót dziecka.
- 2) Z wyjątkiem przypadku, gdy postępowanie dotyczy orzeczenia zaopatrzonego w świadectwo na podstawie art. 11 ust. 8, art. 40 i art. 42 rozporządzenia nr 2201/2003, każda ze stron może złożyć wniosek o nieuznanie orzeczenia sądowego, nawet jeżeli wcześniej nie został złożony wniosek o uznanie orzeczenia
- 3) Artykuł 31 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003, w zakresie w jakim stanowi, że osoba, przeciwko której wykonuje się orzeczenie, ani dziecko w tym stadium postępowania nie mają możliwości złożenia jakiegokolwiek oświadczenia, nie ma zastosowania w postępowaniu w sprawie nieuznania orzeczenia sądowego w szczególności mimo braku wcześniejszego wniosku o uznanie tego samego orzeczenia. W takiej sytuacji strona pozwana, która domaga się uznania, może składać oświadczenia.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 11 marca 2008 r. w sprawie T-301/05, Guigard przeciwko Komisji, wniesione w dniu 22 maja 2008 r. przez Philippe’a Guigarda

(Sprawa C-214/08 P)

(2008/C 223/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Philippe Guigard (przedstawiciele: S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz, adwokaci)

Dруга strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności odwołania,
- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w dniu 11 marca 2008 r. w sprawie T-301/05,
- uwzględnienie żądań stwierdzenia nieważności i zasądzenia odszkodowania przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji kosztami postępowania wynikłymi w związku ze skargą o stwierdzenie nieważności i w związku z odwołaniem

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo trzy zarzuty na poparcie swego odwołania.

W ramach pierwszego zarzutu, składającego się z dwóch części, wnosząca odwołanie podnosi po pierwsze, że Sąd dokonał błędnej wykładni czwartej konwencji z Lomé (¹).

Błąd polegał po pierwsze na tym, że Sąd orzekł, iż zgodnie z art. 313 ust. 2 lit. k konwencji z Lomé krajowy organ zarządzający decyduje o zatrudnieniu konsultantów i innych ekspertów technicznych, bez uwzględniania kompetencji Komisji w zakresie kontroli budżetowej i zarządu funduszami, przyznanej jej na mocy tej konwencji i bez uwzględnienia obowiązku Komisji udzielenia krajowemu organowi zarządzającemu technicznej pomocy przy negocjowaniu kontraktów.

Po drugie błąd Sądu polega na stwierdzeniu, że wniosek krajowego organu zarządzającego do Komisji o zatwierdzenie decyzji w przedmiocie przedłużenia umowy wnoszącego odwołanie powinno zawierać wyraźne odniesienie do art. 314 konwencji z Lomé, by zaczął biec ustanowiony w tym przepisie termin 30-u dni, chociaż tego rodzaju wymóg z tego przepisu nie wynika. Zdaniem wnoszącego odwołanie, gdyby Sąd dokonał prawidłowej interpretacji wskazanego przepisu, powinien on być stwierdzić, że Komisja nie dochowała tego terminu.

W ramach zarzutu drugiego, wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok jest wadliwy ze względu na ewidentną sprzeczność w swym uzasadnieniu, ponieważ Sąd orzekł, w zakresie zarzutu naruszenia art. 317 lit. a) konwencji z Lomé, iż z jednej strony zarzut ten jest wniesiony po terminie, a z drugiej strony jest on zasadniczo tożsamy z zarzutem naruszenia art. 313 ust. 2 lit. k) konwencji. Zdaniem wnoszącego odwołanie, ten sam zarzut nie może zostać odrzucony jako niedopuszczalny i oddalony jako niezasadny.

W ramach zarzutu trzeciego, wnoszący odwołanie podnosi, że Trybunał naruszył jego prawo do obrony, po pierwsze poprzez brak uwzględnienia wszystkich argumentów, które wnoszący odwołanie podniósł na rozprawie, i po drugie poprzez przeinaczenie zakresu zarzutu wnoszącego odwołanie dotyczącego

naruszenia zasad staranności, dobrej administracji i zasad ochrony uprawnionych oczekiwań.

(¹) Czwarta konwencja zawarta pomiędzy państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) a Europejską Wspólnotą Gospodarczą, podpisana w Lomé w dniu 15 grudnia 1989 r. (przyjęta na mocy decyzji Rady i Komisji 91/400/EWG, EWG z dnia 25 lutego 1991 r. w sprawie wniosków czwartej Konwencji AKP-EWG, Dz.U. L 229, s. 1) zmieniła umowę podpisaną na Mauritiusie w dniu 4 listopada 1995 r. (Dz.U. L 156, s. 3).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Salamanca (Hiszpania) w dniu 26 maja 2008 r. — Eva Martín Martín przeciwko EDP Editores, S.L. oraz Juan Caballo Bueno

(Sprawa C-227/08)

(2008/C 223/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Salamanca (Hiszpania).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Eva Martín Martín

Pozostałe strony: EDP Editores, S.L. i Juan Caballo Bueno

Pytania prejudycjalne

Czy art. 153 w związku z art. 3 i 95 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz z art. 38 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i dyrektywą Rady 85/577/EWG (¹) z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa, a konkretnie jej art. 4, należy interpretować w ten sposób, że sąd rozpoznający apelację od wyroku wydanego w pierwszej instancji ma prawo stwierdzić z urzędu nieważność umowy objętej zakresem tej dyrektywy, jeżeli nieważność ta nie została w ogóle podniesiona w trakcie rozpoznawania zarzutów w postępowaniu nakazowym, w postępowaniu w pierwszej instancji ani w skardze apelacyjnej, przez pozwanego konsumenta?

(¹) Dz.U. L 372, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 28 maja 2008 r. — Colin Wolf przeciwko Stadt Frankfurt am Main

(Sprawa C-229/08)

(2008/C 223/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Colin Wolf.

Strona pozwana: Stadt Frankfurt am Main.

Pytania prejudycjalne

1. Czy korzystając z możliwości przyznanych w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78/WE (¹), ustawodawca krajowy dysponuje ogólnie szerokim zakresem uznania, czy też uznanie to jest ograniczone do tego co potrzebne, w każdym razie jeżeli chodzi o ustanowienie górnej granicy wieku rekrutacji z uwzględnieniem minimalnego okresu służby do chwili przejścia na emeryturę zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit drugi lit. c) dyrektywy 2000/78/WE?
2. Czy potrzeba, o której mowa w art. 6 ust. 1 akapit drugi lit. c) dyrektywy 2000/78/WE, konkretyzuje właściwy charakter środka wspomnianego w art. 6 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2000/78/WE i ogranicza w ten sposób zakres stosowania tego uregulowania o charakterze ogólnym?
3. a) Czy to, że pracodawca poprzez górną granicę wieku rekrutacji realizuje swój interes możliwie długiego okresu służby czynnej rekrutowanych urzędników, stanowi cel zgodny z przepisami w rozumieniu art. 6 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2000/78/WE?
- b) Czy realizacja takiego celu ma charakter niewłaściwy już wtedy, gdy powoduje ona, iż urzędnicy pracują dłużej niż potrzeba dla uzyskania ustawowo zagwarantowanego świadczenia minimalnego przy wcześniejszym przejściu na emeryturę po upływie 5 lat służby?
- c) Czy realizacja takiego celu ma charakter niewłaściwy dopiero wtedy, gdy powoduje ona, że urzędnicy pracują dłużej niż potrzeba dla uzyskania ustawowo zagwarantowanego świadczenia minimalnego przy wcześniejszym przejściu na emeryturę — aktualnie 19,51 lat?
4. a) Czy utrzymanie możliwie niskiej liczby urzędników, których należy zatrudnić, poprzez możliwie niską górną granicę wieku rekrutacji, aby w ten sposób utrzymać na możliwie niskim poziomie liczbę świadczeń indywidualnych takich jak świadczenia wypadkowe lub chorobowe (zasiłki, również dla członków rodziny), stanowi cel zgodny z przepisami w rozumieniu art. 6 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2000/78/WE?
- b) Jakie znaczenie może mieć w tym zakresie okoliczność, że wraz z rosnącym wiekiem świadczenia zabezpieczenia społecznego z tytułu wypadków lub zasiłków w przypadku choroby (również dla członków rodziny) są wyższe niż w przypadku młodszych urzędników, w wyniku czego przy rekrutacji urzędników starszych wiekiem nakłady z tym związane mogłyby ogólnie wzrosnąć?
- c) Czy niezbędne są w tym względzie uzasadnione prognozy lub statystyki, czy też wystarczy ogólnie przyjęte prawdopodobieństwo?
5. a) Czy jeżeli pracodawca zamierza stosować określoną górną granicę wieku rekrutacji w celu zagwarantowania „zrównoważonej struktury wiekowej danej ścieżki kariery”, stanowi to cel zgodny z przepisami w rozumieniu art. 6 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2000/78/WE?
- b) Jakim wymogom muszą ewentualnie odpowiadać względy utworzenia takiej struktury wiekowej, aby spełnić przesłanki wystąpienia czynnika uzasadniającego (właściwy i konieczny charakter, potrzeba)?
6. Czy jeżeli pracodawca w odniesieniu do górnej granicy wieku rekrutacji wskazuje na to, że do czasu osiągnięcia takiego wieku jest z zasady możliwe uzyskanie materialnych przesłanek rekrutacji do szkolenia w służbie pożarnej — średniego szczebla w postaci odpowiedniego wykształcenia szkolnego i zawodowego, stanowi to względ zgodny z przepisami w rozumieniu art. 6 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2000/78/WE?
7. Na podstawie jakich kryteriów należy oceniać, czy minimalny okres służby do czasu przejścia na emeryturę ma charakter właściwy i konieczny?
 - a) Czy potrzebę minimalnego okresu służby można uzasadnić wyłącznie jako ekwiwalent za sfinansowane przez samego pracodawcę nabycie kwalifikacji u pracodawcy (przygotowanie do służby pożarnej — średniego szczebla), aby ze względu na takie kwalifikacje zagwarantować następnie odpowiedni okres służby u tego pracodawcy, tak by koszty kształcenia zostały w ten sposób stopniowo odpracowane przez urzędnika?
 - b) Jak długo może trwać okres służby przypadający po okresie kształcenia? Czy może przekraczać 5 lat, a jeżeli tak, to na jakich warunkach?
 - c) Czy właściwy i konieczny charakter minimalnego okresu służby niezależnie od pkt 7 lit. a) można uzasadnić tym, że w przypadku urzędników, których świadczenia emerytalne finansuje wyłącznie pracodawca publiczny, oczekiwany okres służby czynnej od chwili zatrudnienia do przewidywanego przejścia na emeryturę musi wystarczyć do tego, aby przez okres służby wynoszący aktualnie 19,51 lat wyprowadzić gwarantowane ustawowo minimalne świadczenie emerytalne?

- d) Czy odwrotnie odmowa zatrudnienia na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78/WE jest dopiero wtedy uzasadniona, gdyby osoba została zatrudniona w wieku, który przy przewidywanym przejściu na emeryturę prowadziłby do tego, że należałoby wypłacać świadczenie minimalne, chociaż nie zostałyby ono jeszcze wypracowane?
8. a) Czy w celu oceny przejścia na emeryturę zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit drugi lit. c) dyrektywy 2000/78/WE należy opierać się na ustanowionej ustawowo granicy wieku emerytalnego wiążącej się z poborem emerytury czy też na statystycznym średnim wieku przejścia na emeryturę określonej grupy urzędniczej lub zawodowej?
- b) W jakim rozmiarze należy w danym przypadku uwzględnić, że dla poszczególnych urzędników normalne przejście na emeryturę może zostać przesunięte o okres do 2 lat? Czy okoliczność ta prowadzi w odpowiednim zakresie do podniesienia górnej granicy wieku rekrutacji?
9. Czy przy obliczaniu minimalnego okresu służby w ramach art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78/WE można uwzględnić szkolenie, które należy odbyć w pierwszej kolejności w ramach stosunku pracy urzędnika? Czy ma znaczenie w tym kontekście, czy okres szkolenia należy uwzględnić w pełnym zakresie przy uzyskaniu emerytury jako okres składkowy, czy też okres szkolenia należy wyłączyć z okresu, w odniesieniu do którego pracodawca może wymagać minimalnego okresu służby zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit drugi lit. c) dyrektywy 2000/78/WE?
10. Czy uregulowania zawarte w § 15 ust. 1 zdanie drugie i § 15 ust. 3 Allgemeines Gleichbehandlungsgesetz są zgodne z art. 17 dyrektywy 2000/78/WE?

⁽¹⁾ Dz.U. L 303, s. 16.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 12 marca 2008 r. w sprawie T-100/04, Massimo Giannini przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 maja 2008 r. przez Massimo Giannini'ego

(Sprawa C-231/08 P)

(2008/C 223/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Massimo Giannini (przedstawiciele: L. Levi i C. Ronzi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 12 marca 2008 r. w sprawie T-100/04;
- w konsekwencji uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, i tym samym,
 - stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu COM/A/9/01 o niewpisaniu wnoszącego odwołanie na listę rezerwową tego konkursu, która została podana do wiadomości wnoszącego odwołanie pismem z dnia 11 czerwca 2003 r., jak również w razie potrzeby, uchylenie decyzji odrzucającej wnioszek o ponowne zbadanie wniesiony przez wnoszącego odwołanie, która została podana do wiadomości wnoszącego odwołanie pismem z dnia 8 lipca 2003 r. oraz uchylenie decyzji o odrzuceniu zażalenia wnoszącego odwołanie, która została podana do wiadomości wnoszącego odwołanie pismem z dnia 2 grudnia 2003 r.;
 - zasądzenie odszkodowania za poniesioną szkodę majątkową, która została oszacowana w oparciu o, po pierwsze, różnicę między zasiłkiem dla bezrobotnych pobranym po wygaśnięciu umowy członka personelu tymczasowego a wynagrodzeniem urzędnika grupy funkcyjnej A 7/4 oraz, po drugie, po upływie okresu bezrobocia, o wysokość wynagrodzenia urzędnika grupy funkcyjnej A 7/5, oraz zadośćuczynienia za krzywdę, w kwocie oszacowanej na 1 euro;
 - obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów związanych z postępowaniem w pierwszej instancji i odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi w istocie trzy zarzuty.

W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie prawa do sprawiedliwego procesu oraz, bardziej szczegółowo, prawa do rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie. Bowiem między wniesieniem sprawy do Sądu a wydaniem zaskarżonego wyroku upłynęły cztery lata. Tymczasem, zdaniem wnoszącego odwołanie, w niniejszej sprawie takiego czasu trwania postępowania nie uzasadnia żadna nadzwyczajna okoliczność. Akta niniejszej sprawy nie były ani szczególnie obszerne, ani skomplikowane z prawnego punktu widzenia, a postępowanie było dla wnoszącego odwołanie wyjątkowo istotne.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi następnie, że Sąd naruszył art. 4, 27 i 29 regulaminu pracowniczego oraz naruszył zarówno pojęcie interesu służby, jak i spoczywający na instytucjach wspólnotowych obowiązek zachowania należytej staranności wobec ich pracowników i urzędników. Według wnoszącego odwołanie Sąd utożsamiał w tym względzie podjęcie wspólnotowej służby publicznej, w drodze otwartego konkursu w celu stworzenia rezerwy dla późniejszego naboru, z kontynuacją kariery zawodowej osób, których naboru dokonano już w drodze mechanizmów przewidzianych w regulaminie pracowniczym, przeniesień i awansów.

W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi wreszcie naruszenie przez Sąd obowiązku uzasadniania wyroków oraz zasad niedyskryminacji oraz poszanowania prawa do obrony, jak również przeinaczenie okoliczności faktycznych przedstawionych Sądowi w celu ich oceny. Ten ostatni zarzut dzieli się na trzy części.

W pierwszej części trzeciego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zarówno zasadę niedyskryminacji, jak również ciążący na nim obowiązek uzasadnienia oraz reguły postępowania dowodowego, uznając, że znajomość przez niektórych uczestników konkursu dokumentu, na którym opierał się egzamin pisemny, nie stanowiła naruszenia zasady niedyskryminacji i nie obligując drugiej strony postępowania do przedstawienia konkretnych dowodów na brak dyskryminacji związanej z tą okolicznością.

W drugiej części tego samego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi naruszenie zasady niedyskryminacji i przeinaczenie okoliczności faktycznych przedstawionych Sądowi w celu ich oceny w zakresie, w którym Sąd uznał, że skład komisji konkursowej był wystarczająco stabilny, aby zapewnić porównanie i obiektywną ocenę kandydatów, podczas gdy akta sprawy, przeciwnie, wskazywały na brak wystarczającej stabilności składu tej komisji konkursowej oraz że druga strona postępowania nie przekazała Sądowi wielu zasadniczych informacji dotyczących okoliczności faktycznych.

Wreszcie w trzeciej części tego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi kolejne naruszenie zasady niedyskryminacji oraz reguł postępowania dowodowego, jak również naruszenie prawa do obrony związane z opinią Sądu co do bezstronności członków komisji konkursowej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Ried im Innkreis (Austria) w dniu 2 czerwca 2008 r. — Postępowanie karne przeciwko Rolandowi Langerowi

(Sprawa C-235/08)

(2008/C 223/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Ried im Innkreis

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Roland Langer

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 43 WE (Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w brzmieniu z dnia 2 października 1997 r., ostatnio zmienionego traktatem o przystąpieniu Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej z dnia 25 kwietnia 2005 r., Dz.U. L 157, s. 11) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa, zgodnie z którym gry losowe w kasynach mogą być organizowane wyłącznie przez spółki w formie spółek akcyjnych z siedzibą na terytorium danego państwa członkowskiego i w ten sposób wymaga utworzenia lub nabycia spółki kapitałowej mającej siedzibę w tym państwie członkowskim?
2. Czy art. 43 WE i art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że zakazują one krajowego monopolu w zakresie określonych gier losowych, takich jak na przykład gry losowe w kasynach, jeżeli dane państwo członkowskie nie prowadzi spójnej i systematycznej polityki dotyczącej ograniczenia gier losowych, ponieważ organizatorzy będący posiadaczami koncesji krajowych zachęcają do udziału w grach losowych — takich jak państwowe zakłady sportowe i gry liczbowe — i prowadzą w tym zakresie działania reklamowe (telewizja, gazety, czasopisma), przy czym reklama polega nawet na tym, że na krótko przed losowaniem w zamian za kupon zakładu oferowana jest wypłata gotówki [„TOI TOI TOI — Glaub’ ans Glück” („trzymamy kciuki — uwierz w szczęście”)]?
3. Czy art. 43 WE i art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa, zgodnie z którym wszystkie przewidziane w krajowym prawie dotyczącym gier losowych koncesje na prowadzenie gier losowych i kasyn są udzielane na okres 15 lat, na podstawie przepisu, który wyłącza z przetargu (niepocho- dzących z danego państwa członkowskiego) konkurentów z obszaru Wspólnoty?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 4 czerwca 2008 r. — Swiss Re Germany Holding GmbH przeciwko Finanzamt München für Körperschaften

(Sprawa C-242/08)

(2008/C 223/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Swiss Re Germany Holding GmbH

Strona pozwana: Finanzamt München für Körperschaften

państwie członkowskim dostawy czy w innym państwie członkowskim?

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 9 ust. 2 lit. e) tiret piąte i art. 13 część B lit. a), lit. d) pkt 2 i 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾ należy interpretować w taki sposób, że przejęcie przez nabywcę za cenę nabycia umowy o reasekurację ubezpieczenia na życie, na podstawie której nabywca umowy za zgodą ubezpieczonego przejmuje zwolnione od podatku usługi reasekuracji wykonywane dotąd przez dotychczasowego ubezpieczyciela i odtąd zamiast dotychczasowego ubezpieczyciela wykonuje na rzecz ubezpieczonego zwolnione od podatku usługi reasekuracji należy uznać za

a) operację ubezpieczeniową lub bankową w rozumieniu art. 9 ust. 2 lit. e) tiret piąte szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, czy za

b) transakcję reasekuracyjną zgodnie z art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, czy za

c) transakcję, która w istocie polega na zwolnionym od podatku przejściu zobowiązania i operacji zwolnionego od podatku przejścia długów, zgodnie z art. 13 część B lit. d) pkt 2 i 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku?

2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze ulegnie zmianie, jeśli zapłaty za przejęcie dokona nie nabywca, lecz dotychczasowy ubezpieczyciel?

3) W przypadku udzielenia na pytanie 1 lit. a, b i c odpowiedzi przeczącej, czy art. 13 część B lit. c) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w taki sposób, że

— odpłatne przeniesienie umów o reasekurację ubezpieczenia na życie stanowi dostawę i

— że stosując art. 13 część B lit. c) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, nie należy wprowadzać rozróżnienia w zależności od tego czy miejsce w którym świadczona jest zwolniona od podatku usługa znajduje się w

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 9 czerwca 2008 r. — Gaz de France — Berliner Investissement SA przeciwko Bundeszentralamt für Steuern

(Sprawa C-247/08)

(2008/C 223/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gaz de France — Berliner Investissement SA

Strona pozwana: Bundeszentralamt für Steuern

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 2 lit. a) w związku z lit. f) załącznika do dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że francuska spółka istniejąca w formie „société par actions simplifiée” jeszcze przed 2005 r. może być również uważana za „spółkę państwa członkowskiego” w rozumieniu tej dyrektywy, a zyski, które uzyskała w 1999 r. w wyniku podziału zysków jej niemieckiej spółki zależnej, należy zwolnić od podatku potrącanego u źródła dochodu zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 90/435/EWG?

2) W przypadku udzielenia na pytanie 1 odpowiedzi przeczącej:

Czy art. 2 lit. a) w związku z lit. f) załącznika do dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich narusza postanowienia art. 43 WE i 48 WE lub art. 56 ust. 1 WE i art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 3 WE w zakresie, w jakim artykuł ten w powiązaniu z art. 5 ust. 1 dyrektywy 90/435/EWG przyznaje wprawdzie zwolnienie zysków podzielonych przez niemiecką spółkę zależną od podatku potrącanego u źródła dochodu w przypadku francuskiej spółki dominującej w formie société anonyme, société en commandite par actions lub société à responsabilité limitée, lecz nie przyznaje go w przypadku francuskiej spółki dominującej w formie société par actions simplifiée?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii**(Sprawa C-250/08)**

(2008/C 223/38)

*Język postępowania: niderlandzki***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R. Lyal i P. van Nuffel, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 18, 43 i 56 Traktatu WE oraz art. 31 i 40 porozumienia EOG, w ten sposób, że w regionie Flandrii przy obliczaniu ulg podatkowych związanych z zakupem nieruchomości przeznaczonych na główne miejsce zamieszkania, opłata rejestracyjna zapłacona wcześniej przy zakupie nieruchomości stanowiącej główne miejsce zamieszkania jest uwzględniana tylko wówczas, gdy nieruchomość ta położona jest w regionie Flandrii, i nie jest ona uwzględniana, jeżeli nieruchomość ta znajduje się w innym państwie członkowskim niż Belgia lub w państwie należącym do EFTA.
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Prawo belgijskie dotyczące opłat rejestracyjnych obowiązujące w regionie Flandrii przewiduje zmniejszenie opłat rejestracyjnych w przypadku zakupu nieruchomości stanowiącej główne miejsce zamieszkania w regionie Flandrii, o wysokość opłat rejestracyjnych zapłaconych przy wcześniejszym zakupie nieruchomości stanowiącej główne miejsce zamieszkania w regionie Flandrii, pod warunkiem, że nieruchomość stanowiąca wcześniejsze główne miejsce zamieszkania zostanie sprzedana w tym samym czasie. Komisja twierdzi, że prawo to przyznaje ulgę podatkową, przy czym pozostałe okoliczności pozostają te same, osobom, które przeprowadzają się w obrębie regionu Flandrii, która to ulga nie jest przyznawana osobom, które zamierzając osiedlić się w regionie Flandrii przybywają z innego państwa członkowskiego niż Belgia. Komisja uważa, że prawo to dyskryminuje obywateli Unii korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się, oraz obywateli korzystających ze swobody przedsiębiorczości, a także, że stanowi ono przeszkodę dla inwestowania kapitału pochodzącego z innego państwa członkowskiego niż Belgia w nieruchomości w regionie Flandrii. W związku z tym prawo to jest sprzeczne, odpowiednio, z art. 18 i 43 traktatu WE oraz art. 31 porozumienia EOG, oraz art. 56 traktatu

WE i 40 porozumienia EOG. Komisja uważa, że żadna nadrzędna racja interesu powszechnego nie może uzasadnić takich naruszeń traktatu. Ponadto strona pozwana nie może powoływać się na konieczność zapewnienia spójności systemu podatkowego, ponieważ w niniejszej sprawie chodzi o dwie różne sytuacje podatkowe, regulowane wyłącznie przez jej przepisy.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej**(Sprawa C-253/08)**

(2008/C 223/39)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: N. Yerrell i M. Telles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylającej dyrektywę Rady 88/599/EWG (¹), a w każdym razie nie informując o ich ustanowieniu Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 kwietnia 2007 r.

(¹) Dz.U. L 102, s. 35.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów**(Sprawa C-255/08)**

(2008/C 223/40)

*Język postępowania: niderlandzki***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. van Beek i J.-B. Laignelot, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w celu dostosowania się do art. 4 ust. 2 i 3 w związku z załącznikami II i III do dyrektywy Rady 85/337/EWG ⁽¹⁾ z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków niektórych publicznych i prywatnych przedsięwzięć dla środowiska, zmienionych dyrektywą 97/11/WE ⁽²⁾ i 2003/35/WE ⁽³⁾, Królestwo Niderlandów uchybiło ciążącym na nim obowiązkom.
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 249 akapit trzeci WE dyrektywa wiąże każde państwo członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawia jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków.
2. Państwa członkowskie są jednak zobowiązane do podjęcia niezbędnych kroków w celu dokonania transpozycji dyrektyw do prawa krajowego w wyznaczonym terminie i do niezwłocznego powiadomienia Komisji o tym fakcie.
3. W niniejszym przypadku art. 3 ust. 1 dyrektywy 97/11/WE stanowi, że państwa członkowskie mają wprowadzić w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne w celu dostosowania się do tej dyrektywy najpóźniej do 14 marca 1999 r. oraz że mają one obowiązek poinformować o nich Komisję.
4. Na podstawie powyższych rozważań Komisja stwierdza, że Królestwo Niderlandów dotychczas nie uchwaliło koniecznych przepisów w celu dokonania prawidłowej transpozycji art. 4 ust. 2 i 3 w związku z załącznikami II i III do dyrektywy 85/337, zmienionych dyrektywą 97/11 i 2003/35

poprzez niezastosowanie wszystkich kryteriów wymienionych w załączniku III do dyrektywy do wszystkich projektów z załącznika II do dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 73, s. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 156, s. 17.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 18 czerwca 2008 r. — Ladbrokes Betting & Gaming Ltd. i Ladbrokes International Ltd. przeciwko Stichting de Nationale Sporttotalisator

(Sprawa C-258/08)

(2008/C 223/41)

*Język postępowania: niderlandzki***Sąd krajowy**

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ladbrokes Betting & Gaming Ltd. i Ladbrokes International Ltd.

Strona pozwana: Stichting de Nationale Sporttotalisator

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy restrykcyjna krajowa polityka w zakresie gier losowych nastawiona na ukierunkowanie skłonności do hazardu, która aktywnie przyczynia się do osiągnięcia celów zamierzonych przez krajowe przepisy, a mianowicie ograniczenia uzależnienia od gier losowych i przeciwdziałania oszustwom, ponieważ dzięki regulowanej ofercie gier losowych udział w grach odbywa na (dużo) mniejszą skalę niż miałyby to miejsce w przypadku braku krajowego systemu regulacji, spełnia sformułowany w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, a zwłaszcza w wyroku z dnia 6 listopada 2003 r. w sprawie C-243/01 Gambelli, Rec. s. I-13031, warunek, by działalność w zakresie zakładów była ograniczona w sposób spójny i systematyczny, nawet jeżeli posiadacze zezwoleń mogą urozmaicać swoją ofertę poprzez wprowadzanie nowych gier losowych, przyciągać uwagę odbiorców poprzez reklamę swej oferty i w ten sposób utrzymywać (potencjalnych) graczy z dala od nielegalnej oferty gier losowych (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 6 marca 2007 r. w sprawach połączonych C-338/04, C-359/04 i C-360/04 Placanca i in., Zb.Orz. s. I-1891, końcowa część pkt 55)?

- 2a) Przyjmując, że krajowe przepisy dotyczące polityki w zakresie gier losowych są zgodne z art. 49 WE, czy sąd krajowy za każdym razem, gdy przepisy te są stosowane w konkretnym przypadku, musi określić, czy środek, który ma zostać orzeczony, jak na przykład nakazanie uniemożliwienia dostępu do określonej strony internetowej rezydentom danego państwa członkowskiego przy użyciu stworzonego do tego oprogramowania w celu zapobieżenia braniu przez nich udziału w oferowanych na niej grach losowych, spełnia w kontekście danej sprawy warunek, że powinien on służyć celom, które mogą uzasadniać takie krajowe przepisy, oraz czy wynikające z tych przepisów i ich praktycznego zastosowania ograniczenie swobody świadczenia usług jest w świetle tych celów dysproporcjonalne?
- 2b) Czy na odpowiedź udzieloną na pytanie 2a wpływa to, że środek, który ma zostać orzeczony, nie jest zarządzone i nałożony w kontekście stosowania przepisów prawnych przez organy krajowe, ale w ramach postępowania cywilnego, w którym działający w oparciu o wymagane zezwolenie organizator gier losowych wnosi o zasądzenie tego środka z uwagi na dopuszczenie się względem niego czynu niedozwolonego, polegającego na tym, że druga strona nie dostosowała się do rozpatrywanych przepisów krajowych i w ten sposób uzyskała nienależną przewagę nad stroną, która działa w oparciu o wymagane zezwolenie?
- 3) Czy art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że zastosowanie tego postanowienia prowadzi do tego, że właściwe organy państwa członkowskiego nie mogą na podstawie obowiązującego zamkniętego systemu zezwoleń na oferowanie usług związanych z grami losowym zakazać usługodawcy, któremu zostało już udzielone zezwolenie na świadczenie tych usług przez Internet w innym państwie członkowskim, ich świadczenia przez Internet również w pierwszym państwie członkowskim?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 kwietnia 2008 r. w sprawie T-486/04, Michail przeciwko Komisji, wniesione w dniu 24 czerwca 2008 r. przez Christosa Michaila

(Sprawa C-268/08 P)

(2008/C 223/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Christos Michail (przedstawiciel: C. Meidanis, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie w niezbędnym zakresie wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 16 kwietnia 2008 r. w sprawie T-486/04;
- orzeczenie w sprawie kosztów według stosownych przepisów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

W zarzucie pierwszym Ch. Michail podnosi, że Sąd popełnił błąd przy wykładni i stosowaniu prawa wspólnotowego oraz uchybił ciężącym na nim zobowiązaniu uzasadnienia wyroków w zakresie, w którym Sąd ten uznał w zaskarżonym wyroku, że Komisja przyczyniła się do powstania u wnoszącego odwołanie przekonania, że był on ofiarą nękania psychicznego w rozumieniu art. 12a regulaminu pracowniczego, lecz niezależnie od tej okoliczności oddalił jego skargę jako niezasadną.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi przeinaczenie okoliczności faktycznych przedstawionych mu w celu ich oceny, w szczególności przez rozpatrywanie ich pojedynczo, a nie w ich całościowym kontekście, oraz popełnienie kilku błędów przy dokonywaniu kwalifikacji prawnej tych okoliczności faktycznych.

W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie krytykuje wreszcie decyzję Sądu o odrzuceniu jako niedopuszczalnych, z powodu ich nieprecyzyjności, kilku zarzutów, które zostały podniesione na poparcie jego skargi, opartych w szczególności na naruszeniu art. 21a, 22a i 22b regulaminu oraz zasad równego traktowania i proporcjonalności. Dzielać skargę wnoszącego odwołanie na kilka części, Sąd przeinaczył bowiem istotę jej przedmiotu i struktury.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-271/08)

(2008/C 223/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. G. Wilms oraz D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ponieważ niektóre organy administracji gminnej i przedsiębiorstwa komunalne zatrudniające więcej niż 1218 pracowników, zawarły umowy na świadczenie usług w zakresie dodatkowych prywatnych ubezpieczeń emerytalnych bez przeprowadzenia postępowania przetargowego, udzielając bezpośrednio zamówienia instytucjom i przedsiębiorstwom wymienionym w art. 6 Tarifvertrag zur Entgeltumwandlung für Arbeitnehmer im kommunalen öffentlichen Dienst (TV-EUmw/VKA, układu zbiorowego o przekazaniu części wynagrodzenia pracowników gminnej służby publicznej na fundusz emerytalny), Republika Federalna Niemiec naruszyła, do dnia 31 stycznia 2006 r., art. 8 w związku z tytułem III–VI dyrektywy 92/50/EWG ⁽¹⁾, a od dnia 1 lutego 2006 r. art. 20 w związku z art. 23–55 dyrektywy 2004/18/WE ⁽²⁾.
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Niemczech, pracownicy mogą wymagać od swych pracodawców, aby kwota ich przyszłych wynagrodzeń, mogąca sięgać 4 % kwoty służącej jako podstawa do obliczenia podstawowej składki ogólnego systemu emerytalnego, była wpłacana na prywatny fundusz emerytalny. Zgodnie z układem zbiorowym w sprawie przekazania części wynagrodzenia pracowników gminnej służby publicznej na fundusz emerytalny (zwanym dalej „układem zbiorowym”), dokonanie takiego przekazania obciąża władze gminne i przedsiębiorstwa komunalne. Powinno to nastąpić za pośrednictwem publicznych instytucji oferujących dodatkowe ubezpieczenia emerytalne, przedsiębiorstw będących częścią grupy Sparkassen bądź też komunalnych przedsiębiorstw ubezpieczeniowych (Kommunalversicherer). Co do zasady, władze gminne i przedsiębiorstwa komunalne zawierają zbiorową umowę ubezpieczenia dla ogółu swych pracowników, obejmującą przekazanie wynagrodzeń na fundusz emerytalny.

Na podstawie informacji, którymi dysponuje Komisja organy administracji gminnej lub przedsiębiorstwa komunalne zawarły bezpośrednio te umowy o świadczenie usług w zakresie dodatkowego ubezpieczenia emerytalnego z różnymi instytucjami i przedsiębiorstwami wymienionymi w układach zbiorowych, bez ogłaszania przetargu.

Świadczenie usług w zakresie dodatkowych ubezpieczeń emerytalnych jest objęte załącznikiem I A pkt 6 do dyrektywy 92/50/EWG, a od dnia 1 lutego 2006 r. załącznikiem II A) do dyrektywy 2004/18/WE. Chodzi w tym przypadku o usługi ubezpieczeniowe i fundusze emerytalne nie objęte obowiązkiem ubezpieczeniowym. W rezultacie, przedmiotowe zamówienia, udzielane przez przedsiębiorstwa komunalne, a zatem instytucje zamawiające, stanowią zamówienia publiczne, czyli umowy o charakterze odpłatnym zawierane na piśmie w rozumieniu cytowanych dyrektyw. Z orzecznictwa wynika również, że art. 1 lit. a) dyrektywy 92/50/EWG nie wprowadza rozróżnienia między zamówieniami publicznymi udzielanymi przez instytucję zamawiającą w celu zaspokajania potrzeb w interesie ogólnym i zamówieniami, które takiego celu nie mają. Trybunał odrzucił w rezultacie koncepcję, że pełniona funkcja określa

charakter instytucji zamawiającej. Komisja nie może zatem zgodzić się ze stanowiskiem władz niemieckich, zgodnie z którym władze lokalne lub przedsiębiorstwa komunalne w zakresie dodatkowych systemów ubezpieczeń emerytalnych nie są instytucjami zamawiającymi w rozumieniu prawa zamówień publicznych.

Komisja uważa ponadto, że omawiane zamówienia przekraczają w znaczącym stopniu ustanowiony próg. Wbrew stanowisku strony pozwanej, wyliczenie nie może być oparte na każdej poszczególnej umowie. Istotny jest natomiast czas trwania umowy ramowej, ponieważ poszczególne umowy zawarte między pracownikiem i pracodawcą nie są przedmiotem zamówienia publicznego w rozumieniu wspólnotowego prawa zamówień publicznych. Wartość umowy ramowej odpowiada w rezultacie wartości szacunkowej, bez VAT-u, ogółu wszystkich umów obowiązujących w czasie trwania umowy ramowej. Na podstawie obliczeń Komisji co najmniej 120 miast w Niemczech przekraczałyby ten próg.

Władze gminne i przedsiębiorstwa komunalne nie mogły zatem udzielić bezpośrednio zamówienia na usługi w zakresie dodatkowych ubezpieczeń emerytalnych instytucjom i przedsiębiorstwom wymienionym w układzie zbiorowym, ale powinny były przeprowadzić przetarg na szczeblu wspólnotowym. Fakt, że ciągłość wypłaty wynagrodzeń jest uregulowana w układzie zbiorowym nie wpływa na tę ocenę. Po pierwsze, zgodnie z orzecznictwem Trybunału nie istnieje w prawie wspólnotowym ogólna zasada autonomii układów zbiorowych i po drugie, Komisja nie dostrzega w jaki sposób fakt, że instytucje zamawiające muszą wypełnić obowiązki dotyczące udzielania zamówień publicznych ograniczałby niezgodnie z prawem zasadę autonomii układów zbiorowych, zapisaną w Grundgesetz (niemieckiej ustawie zasadniczej).

⁽¹⁾ Dz.U. L 209, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-275/08)

(2008/C 223/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Wilms i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 6 w związku z art. 9 dyrektywy Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. ⁽¹⁾ w ten sposób, że Datenzentrale Baden-Württemberg udzieliła zamówienia publicznego dotyczącego przekazania i monitorowania aplikacji oprogramowania bez przeprowadzenia procedury udzielania zamówienia z ogłoszeniem o przetargu na płaszczyźnie europejskiej;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest zawarcie umowy o dostawę aplikacji oprogramowania stosowanego do rejestracji pojazdów pomiędzy Datenzentrale Baden-Württemberg a Anstalt für Kommunale Datenverarbeitung in Bayern (AKDB). Udzielenie zamówienia miało miejsce w procedurze negocjacyjnej bez ogłoszenia o przetargu, w której prowadzono negocjacje wyłącznie z AKDB.

Zdaniem Komisji fakt, że umowa ta była już przedmiotem procedury odwoławczej w rozumieniu dyrektywy 89/665/EWG, nie ma znaczenia dla stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, ponieważ pomiędzy procedurą odwoławczą przed sądami krajowymi a postępowaniem w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 226 WE, zarówno w odniesieniu do celu, jak również stron i przebiegu postępowania, istnieją zasadnicze różnice.

Wspomniana umowa stanowi zamówienie publiczne na dostawę w rozumieniu art. 1 lit. a) dyrektywy 93/36/EWG. Wartość zamówienia według wiadomości Komisji wynosi około 1 mln EUR i przekracza zatem znacznie próg określony w dyrektywie. Datenzentrale jest osobą prawną prawa publicznego, założoną w szczególnym, publicznie użytecznym celu koordynacji i wspierania elektronicznego przetwarzania danych w administracji publicznej. Ponadto jest ona w większej części kontrolowana przez kraj związkowy Badania-Wirtembergia, który mianuje ponad połowę członków rady nadzorczej. Jest ona zatem instytucją zamawiającą w rozumieniu art. 1 lit. b) dyrektywy 93/36/EWG, która przy udzielaniu zamówień publicznych objętych zakresem stosowania dyrektywy jest zobowiązana do stosowania przewidzianych w niej procedur. Fakt, że Datenzentrale i AKDB są osobami prawnymi prawa publicznego, nie ma znaczenia dla stosowania dyrektywy 93/36/EWG.

Zgodnie z wiedzą Komisji brak jest okoliczności, które uzasadniałyby udzielenie zamówienia publicznego z wolnej ręki, przykładowo w postaci procedury negocjacyjnej bez uprzedniego ogłoszenia zamówienia. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału procedura negocjacyjna ma charakter wyjątkowy i może być stosowana w „niektórych, dokładnie określonych” przypadkach. Ciężar dowodu nadzwyczajnych okoliczności spoczywa na tym państwie członkowskim, które chce się na nie powołać.

Ponieważ jednak pozwana nie wypełniła obowiązku przeprowadzenia dowodu, Komisja musiała dojść do wniosku, że zawierając wspomnianą umowę bez przeprowadzenia procedury udzielenia zamówienia publicznego z ogłoszeniem na płaszczyźnie europejskiej, Republika Federalna Niemiec naruszyła art. 6 w związku z art. 9 dyrektywy 93/36/EWG koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 23 de Madrid (Hiszpania) w dniu 26 czerwca 2008 r. — Francisco Vicente Pereda przeciwko Madrid Movilidad S.A.

(Sprawa C-277/08)

(2008/C 223/45)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Social n° 23 de Madrid

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Francisco Vicente Pereda

Strona pozwana: Madrid Movilidad S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy okres urlopu wypoczynkowego ustalony w planie urlopowym pracodawcy zbiega się z okresem czasowej niezdolności do pracy wynikającej z wypadku przy pracy mającego miejsce przed datą rozpoczęcia urlopu, zainteresowanemu pracownikowi, po uzyskaniu zezwolenia na powrót do pracy, przysługuje prawo do wykorzystania urlopu wypoczynkowego w innych terminach niż wcześniej ustalone, niezależnie od tego czy upłynął już rok kalendarzowy, którego urlop ten dotyczy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 19).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 26 czerwca 2008 r. — Die BergSpechte Outdoor Reisen und Alpinschule Edi Kolblmüller GmbH przeciwko Günter Guni i trekking.at Reisen GmbH

(Sprawa C-278/08)

(2008/C 223/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Die BergSpechte Outdoor Reisen und Alpinschule Edi Kolblmüller GmbH

Strona pozwana: Günter Guni i trekking.at Reisen GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1, zwanej dalej „dyrektywą 89/104”) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że znak towarowy jest używany w sposób zastrzeżony dla właściciela znaku towarowego, jeżeli znak ten lub podobne do niego oznaczenie (np. element słowny znaku słowno-graficznego) zostaje wpisany jako słowo kluczowe w wyszukiwarce i w konsekwencji po wpisaniu tego znaku towarowego lub podobnego do niego oznaczenia jako hasła w wyszukiwarce na ekranie wyświetla się reklama identycznych lub podobnych towarów lub usług?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1:
 - A) Czy prawo wyłączności właściciela znaku towarowego zostaje naruszone przy wykorzystaniu hasła identycznego ze znakiem towarowym do reklamy identycznych towarów lub usług niezależnie od tego, czy odczytana reklama wyświetla się w wykazie wyników czy też w przestrzennie oddzielnym bloku reklamowym i jest oznaczona jako „link sponsorowany”?
 - B) Czy przy wykorzystaniu oznaczenia towaru lub usług identycznego ze znakiem towarowym lub przy wykorzystaniu oznaczenia identycznych lub podobnych towarów lub usług podobnego do znaku towarowego prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd należy wykluczyć już wtedy, gdy reklama jest oznaczona jako „link sponsorowany” lub gdy nie wyświetla się ona w wykazie wyników, lecz w oddzielnym od niego przestrzennie bloku reklamowym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 40, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 kwietnia 2008 r. w sprawie T-233/04, Królestwo Niderlandów wspierane przez Republikę Federalną Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 25 czerwca 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-279/08 P)

(2008/C 223/47)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. van Vliet, K. Gross i C. Urraca Gaviedes)

Dруга strona postępowania: Królestwo Niderlandów, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

Komisja wnosi o:

- w pierwszej kolejności
 - a) uchylenie zaskarżonego wyroku,
 - b) odrzucenie skargi o stwierdzenie nieważności jako niedopuszczalnej oraz
 - c) obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania przed Sądem i kosztami niniejszego postępowania odwoławczego;
- pomocniczo,
 - a) uchylenie zaskarżonego wyroku,
 - b) oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności oraz
 - c) obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania przed Sądem i kosztami niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- W pierwszym zarzucie Komisja podnosi, że Sąd nieprawidłowo uznał skargę Królestwa Niderlandów za dopuszczalną.

Zdaniem Komisji z orzecznictwa Trybunału, w szczególności z postanowienia w sprawie C-164/02 wynika, że państwo członkowskie nie może żądać stwierdzenia nieważności decyzji Komisji, na mocy której stwierdza się zgodność zgłoszonego przez to państwo środka pomocy ze wspólnym rynkiem.

- W drugim zarzucie Komisja podnosi (pomocniczo), że Sąd nieprawidłowo stwierdził, że sporny środek nie ma charakteru selektywnego, to znaczy nie sprzyja niektórym przedsiębiorstwom w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Komisja podnosi ponadto, że Sąd nieprawidłowo stwierdził, że nawet wówczas, gdyby środek był selektywny, nie stanowiłby on pomocy państwa ze względu na swój cel oraz byłby uzasadniony charakterem systemu i jego ogólnymi celami.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w powiększonym składzie) wydanego w dniu 10 kwietnia 2008 r. w sprawie T-271/03 Deutsche Telekom przeciwko Komisji, wniesione w dniu 26 czerwca 2008 r. przez Deutsche Telekom AG

(Sprawa C-280/08 P)

(2008/C 223/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Deutsche Telekom AG (przedstawiciele: U. Quack, S. Ohlhoff i M. Hutschneider, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Arcor AG & Co. KG, Versatel NRW GmbH, dawne Tropolys NRW GmbH, dawne CityKom Münster GmbH Telekommunikationsservice, EWE TEL GmbH, HanseNet Telekommunikation GmbH, Versatel Nord-Deutschland GmbH, dawne KomTel Gesellschaft für Kommunikations- und Informationsdienste mbH, NetCologne Gesellschaft für Telekommunikation mbH, Versatel Süd-Deutschland GmbH, dawne tesion Telekommunikation GmbH, Versatel West-Deutschland GmbH & Co. KG, dawne VersaTel Deutschland GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie T-271/03;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/707/WE ⁽¹⁾ z dnia 21 maja 2003 r. opublikowanej pod numerem C (2003)1536 wersja ostateczna;
- tytułem żądania subsydiarnego, obniżenie grzywny nałożonej na Deutsche Telekom AG w art. 3 zaskarżonej decyzji Komisji na podstawie nieograniczonego prawa orzekania przysługującego Trybunałowi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty na poparcie swego odwołania od wyżej wymienionego wyroku Sądu.

W wyroku naruszono art. 82 WE oraz zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ w niniejszej sprawie nie popełniono takiego

naruszenia wspomnianego postanowienia, za które obiektywnie można było nałożyć odpowiedzialność, a wnosząca odwołanie nie ponosi za nie winy. W wyroku nie uwzględniono w sposób wymagany prawem faktu powtarzających się kontroli rzekomego występowania zjawiska nożyc cenowych, dokonywanych przez Regulierungsbehörde für Telekommunikation und Post (niemiecki urząd regulacji telekomunikacji i poczty, zwany dalej „RegTP”), który w tamtym okresie był w Niemczech organem regulacyjnym właściwym w odniesieniu do wnoszącej odwołanie. RegTP wielokrotnie badał występowanie zjawiska nożyc cenowych w odniesieniu do dostępu do uwolnionych pętli lokalnych i dochodził do wniosku, że zjawisko to nie występowało. W tej sytuacji indywidualna odpowiedzialność przedsiębiorstwa podlegającego regulacji w odniesieniu do struktury rynku jest ograniczona i zastąpiona odpowiedzialnością właściwego organu regulacyjnego. Uwzględniając decyzje organu regulacyjnego wnosząca odwołanie mogła zasadnie oprzeć się na zasadzie, że jej zachowanie nie naruszało prawa konkurencji. Założenie, że poprzez zwiększenie swych taryf za ADSL wnosząca odwołanie mogła ograniczyć rzekome występowanie zjawiska nożyc cenowych, jest sprzeczne z twierdzeniem samego Sądu, zgodnie z którym „subsydiowanie skośne” na poziomie różnych rynków nie powinno być uwzględniane w ramach badania występowania zjawiska nożyc cenowych. Ponadto Sąd naruszył prawo poprzez nienależyte uwzględnienie okoliczności, że Komisja nie zbadała, czy wzrost taryf na ADSL w każdym razie ograniczył rzekomo występujące zjawisko nożyc cenowych.

W wyroku naruszono art. 82 WE również dlatego, że Sąd niewłaściwie zbadał, czy zostały spełnione materialne przesłanki stosowania tego postanowienia. W niniejszym przypadku analiza występowania zjawiska nożyc cenowych nie jest a priori właściwa dla udowodnienia istnienia nadużycia. Jeżeli (jak w niniejszej sprawie) taryfy za usługi pośrednie zostały ustalone w sposób wiążący przez właściwy organ regulacyjny, analiza ta sama może prowadzić do wniosków naruszających prawo konkurencji.

W tym kontekście Sąd także naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia wyroku.

W odniesieniu do zbadania metody wykorzystanej przez Komisję w celu ustalenia występowania zjawiska nożyc cenowych w zaskarżonym wyroku naruszono prawo także w odniesieniu do kilku centralnych aspektów. Po pierwsze, z powodu tego, że kryterium zwane „As-Efficient-Competitor-Test” (kryterium równie skutecznego konkurenta), które Sąd uznał za jedyne kryterium porównawcze znajdujące ogólne zastosowanie, na którym należało się oprzeć, jest w każdym razie pozbawione znaczenia, jeżeli przedsiębiorstwo dominujące na rynku oraz jego konkurenci (jak w niniejszej sprawie) prowadzą swoją działalność w różnych warunkach ustawowych i faktycznych. Po drugie, z powodu tego, że analiza występowania zjawiska nożyc cenowych uwzględnia jedynie taryfy za przyłączenie do sieci, podczas gdy taryfy za inne usługi telekomunikacyjne oparte na tych samych usługach pośrednich (w szczególności rozmowy) nie zostały uwzględnione. Zawarte w wyroku stwierdzenia dotyczące rzekomego występowania zjawiska nożyc cenowych również zawierają kilka błędów co do prawa, a Sąd nie zbadał występowania związku przyczynowo-skutkowego między rzekomym zjawiskiem nożyc cenowych i swymi stwierdzeniami dotyczącymi struktury rynku.

Na początku Sąd w wyroku naruszył wymogi wynikające z art. 253 WE w odniesieniu do uzasadnienia decyzji Komisji.

Wreszcie Sąd błędnie zastosował art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, ponieważ nie zakwestionował obliczenia grzywny przez Komisję, chociaż Komisja niesłusznie założyła, że chodziło o poważne naruszenie, niewłaściwie uwzględniła sektorowe regulacje taryfowe wnoszącej odwołanie, a ponadto mogła ona nałożyć jedynie symboliczną grzywnę. W konsekwencji Sąd nie uwzględnił w sposób właściwy pod względem prawnym argumentów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie na poparcie jej żądania uchylenia lub obniżenia grzywny.

⁽¹⁾ Dz.U. L 263, s. 9.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-283/08)

(2008/C 223/49)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: W. Roels i W. Wils, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nieprzyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2005/29/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), lub w każdym przypadku, niepowiadamiając o tym Komisji, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 12 czerwca 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. 2005 L 149, s. 22.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-284/08)

(2008/C 223/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: W. Roels i W. Wils, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nieprzyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”) ⁽¹⁾, a w każdym razie nieprzedstawiając tych przepisów Komisji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy w odniesieniu do terytorium Gibraltaru.

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transponowanie dyrektywy upłynął w dniu 12 czerwca 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, p. 22.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej**(Sprawa C-286/08)**

(2008/C 223/51)

*Język postępowania: grecki***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia i J.B. Laignelot)*Strona pozwana:* Republika Grecka**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że nie opracowując i nie przyjmując w odpowiednim czasie planu gospodarowania odpadami niebezpiecznymi, zgodnego z wymogami zawartymi we właściwych przepisach prawa wspólnotowego oraz nie tworząc odpowiedniej zintegrowanej sieci urządzeń do unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych, z uwzględnieniem najodpowiedniejszych metod i technologii w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego oraz zdrowia publicznego, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 ust. 2 i art. 6 dyrektywy 91/689/EWG ⁽¹⁾ w sprawie odpadów niebezpiecznych, w związku z art. 5 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 7 ust. 1 dyrektywy 2006/12/WE ⁽²⁾ (dawniej dyrektywa 75/442/EWG w sprawie odpadów, zmieniona dyrektywą 91/156/EWG);
- stwierdzenie, że nie podejmując wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia zgodności gospodarowania odpadami niebezpiecznymi z przepisami art. 4 i art. 8 dyrektywy 2006/12/WE (dawniej dyrektywa 75/442/EWG, zmieniona dyrektywą 91/156/EWG) i art. 3 ust. 1, art. 6, art. 7, art. 8, art. 9, art. 13 i art. 14 dyrektywy 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów ⁽³⁾, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 ust. 2 dyrektywy 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych, w związku z art. 4 i art. 8 dyrektywy 2006/12/WE (dawniej dyrektywa 75/442/EWG w sprawie odpadów, zmieniona dyrektywą 91/156/EWG) i zobowiązaniom wynikającym z art. 3 ust. 1, art. 6, art. 7, art. 8, art. 9, art. 13 i art. 14 dyrektywy 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W toku analizy przedstawionych przez Republikę Grecką przepisów prawnych dotyczących gospodarowania odpadami niebezpiecznymi — a w szczególności krajowego planu gospodarowania — Komisja ustaliła, iż są one niezgodne z wymogami zawartymi w przepisach prawa wspólnotowego w zakresie gospodarowania odpadami niebezpiecznymi.

Ściślej rzecz ujmując, krajowy plan gospodarowania jest niepełny, ponieważ zawiera jedynie wytyczne, które wymagają uściślenia i nie odpowiadają wymogowi „wystarczającej szczegółowości”, co stanowi naruszenie art. 1 ust. 2 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 91/689/EWG, w związku z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2006/12/WE (dawniej dyrektywa 75/442/EWG).

Ponadto w krajowym planie gospodarowania nie przewidziano odpowiedniej zintegrowanej sieci urządzeń do unieszkodliwiania odpadów z uwagi na brak właściwej infrastruktury, brak danych co do wymaganego poziomu zdolności operacyjnej, a także braki w zakresie tworzenia i lokalizacji odpowiednich składowisk odpadów, co stanowi naruszenie art. 1 ust. 2 dyrektywy 91/689/EWG w związku z art. 5 dyrektywy 2006/12/WE (dawniej dyrektywa 75/442/EWG).

Co więcej, ustalono, iż w Grecji unieszkodliwianie odpadów niebezpiecznych w praktyce ma zazwyczaj postać „czasowego magazynowania”, które przybiera jednak charakter trwały, z uwagi na odnawianie stosownych zezwoleń wynikające z braku odpowiednich składowisk. Nie podjęto zatem właściwych środków w celu zapewnienia bezpiecznego ostatecznego unieszkodliwienia odpadów niebezpiecznych, bez zagrażania zdrowiu ludzkiemu oraz bez szkody dla środowiska, naruszając tym samym art. 1 ust. 2 dyrektywy 91/689/EWG w związku z art. 4 i art. 8 dyrektywy 2006/12/WE (dawniej dyrektywa 75/442/EEC) i art. 3 ust. 1, art. 6, art. 7, art. 8, art. 9, art. 13 i art. 14 dyrektywy 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 20.

⁽²⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, str. 9.

⁽³⁾ Dz.U. L 182 z 16.7.1999, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga**(Sprawa C-289/08)**

(2008/C 223/52)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Rozet i A. Sipos, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie opracowując zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych dotyczących środków podejmowanych poza terenem zakładów, przewidzianych w art. 9 dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi⁽¹⁾, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 11 ust. 1 lit. c) dyrektywy;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi, iż opracowanie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych dotyczących środków podejmowanych poza terenem zakładów, przewidzianych w art. 9 dyrektywy 96/82/WE jest podstawowym wymogiem zawartym w tej dyrektywie. Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy, gdyż nie opracowało tego rodzaju planów dla ośmiu zakładów operacyjnych znajdujących się na jego terytorium.

⁽¹⁾ Dz.U. 1997, L 10, s. 13.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-293/08)

(2008/C 223/53)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Condou-Durande, I. Koskinen)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE⁽¹⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawar-

tości przyznawanej ochrony, lub w każdym razie nie powiadając o ich przyjęciu Komisji, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;

- obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 10 października 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Montpellier (Francja) w dniu 3 lipca 2008 r. — Ministère public przeciwko Ignaciowi Pédrowi Santestebanowi Goicoechei

(Sprawa C-296/08)

(2008/C 223/54)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Montpellier

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministère public

Strona pozwana: Ignacio Pédro Santesteban Goicoechea

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nienotyfikowanie przez państwo członkowskie (w tym przypadku Hiszpanię) — w trybie art. 31 ust. 2 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi⁽¹⁾ — zamiaru dalszego stosowania przez to państwo dwustronnych bądź wielostronnych porozumień skutkuje — w związku z użyciem w art. 32 decyzji ramowej terminu „zastępuje” — niemożliwością stosowania przez to państwo członkowskie w stosunkach z innym państwem członkowskim (w tym przypadku z Francją) — które złożyło deklarację na mocy art. 32 decyzji ramowej — innych procedur niż europejski nakaz aresztowania?

2) Gdyby odpowiedź na powyższe pytanie była przecząca, czy zastrzeżenia dokonane przez państwo wykonania pozwalają temu państwu na stosowanie konwencji z dnia 27 września 1996 r., a więc wcześniejszej niż dzień 1 stycznia 2004 r., lecz która weszła w życie w tym państwie wykonania po dniu 1 stycznia 2004 r., o którym mowa w art. 32 decyzji ramowej?

(¹) Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-297/08)

(2008/C 223/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Zadra, D. Recchia i J.-B. Laiguelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując w odniesieniu do regionu Kampania wszelkich środków niezbędnych dla zapewnienia odzyskiwania lub unieszkodliwiania odpadów bez zagrażania zdrowiu ludzkiemu i bez szkodenia środowisku, a w szczególności nie tworząc odpowiedniej zintegrowanej sieci urządzeń do unieszkodliwiania odpadów, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 i 5 dyrektywy 2006/12/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja wnosi w skardze o stwierdzenie uchybienia Republiki Włoskiej w postaci braku stworzenia w regionie Kampania odpowiedniej zintegrowanej sieci urządzeń do unieszkodliwiania odpadów, które umożliwiłyby samowystarczalność w zakresie unieszkodliwiania odpadów uwzględniającą kryterium bliskości. Podnoszone uchybienie — jak przyznały same władze włoskie

w oficjalnych komunikatach — jest źródłem zagrożenia dla zdrowia ludzkiego i stanowi w konsekwencji naruszenie art. 4 i 5 dyrektywy 2006/12/WE.

(¹) Dz.U. L 114, s. 9.

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-298/08)

(2008/C 223/56)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: N. Yerrell i I. Chatzigiannis)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając, a w każdym razie nie przekazując Komisji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylającej dyrektywę Rady 88/599/EWG (¹), Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy,

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na dokonanie transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 1 kwietnia 2007 r.

(¹) Dz.U. L 102 z 11.4.2006, str. 35.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 23 kwietnia 2008 r. w sprawie T-35/07 Leche Celta przeciwko OHIM, wniesione w dniu 7 lipca 2008 r. przez Leche Celata, S.L.

(Sprawa C-300/08 P)

(2008/C 223/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Leche Celta, S.L. (przedstawiciele: adwokaci J. Calderón Chavero, T. Villate Consonni)

Druza stron postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Celia, S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie T-35/07, na tej podstawie, że znaki CELIA i CELTA w sposób oczywisty nie mogą współistnieć na rynku;
- rozstrzygnięcie o kosztach.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu wnoszący odwołanie nie zgadza się zasadniczo z oceną dokonaną przez Sąd Pierwszej Instancji dotyczącą podobieństwa pomiędzy obydwoma znakami towarowymi. W rzeczywistości bowiem zdaniem wnoszącego, podobieństwo pomiędzy obydwoma znakami jest tak duże, że właściwy krąg odbiorców nie może dostrzec różnicy pomiędzy nimi, tym bardziej, gdy oznaczone nimi towary są takie same. W związku z tym Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się licznych błędów przy dokonywaniu oceny uznając za znikomy stopień podobieństwa słownego i koncepcyjnego pomiędzy obydwoma znakami.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-306/08)

(2008/C 223/58)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii:

przyznając programy realizacji zintegrowanej (Programas de Actuación Integrada) na podstawie ustawy nr 6 z dnia 15 listopada 1994 r. w sprawie regulacji działań urbanistycznych w gminie Valenciana, uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy dyrektywy Rady 93/37/EWG ⁽¹⁾ z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, a w szczególności art. 1, art. 6 ust. 6, art. 11, art. 12 oraz tytułu IV, rozdział 2 (art. 24–29);

przyznając programy realizacji zintegrowanej na podstawie ustawy 16/2005 w sprawie rozwoju urbanistycznego Walencji, wdrożonej dekretem regionalnym nr 67 z dnia 12 maja 2006 r. dla regionu Walencji w sprawie regulacji planowania i zarządzania urbanistycznego i terytorialnego, uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy art. 2, art. 6, art. 24, art. 30, art. 31 ust. 4 lit. a), art. 48 ust. 2 i art. 53 dyrektywy 2004/18/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi;

- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że przyznanie programów realizacji zintegrowanej (PRZ), będących instrumentem rozwoju urbanistycznego, wprowadzonym ustawą nr 6 z dnia 15 listopada 1994 r. w sprawie regulacji działań urbanistycznych w gminie Valenciana (Reguladora de la Actividad Urbanística Valenciana, LRAU) oraz zastępującą ją ustawą nr 16/2005 w sprawie rozwoju urbanistycznego Walencji (Urbanística Valenciana, LUV), nawiązuje do robót budowlanych, które powinny być prowadzone zgodnie z przepisami dyrektyw 93/37/WE i 2004/18/WE. Innymi słowy Komisja twierdzi, że PRZ stanowią zamówienia publiczne na roboty budowlane udzielane przez jednostki samorządu terytorialnego, obejmujące wykonanie robót budowlanych w zakresie infrastruktury przez przedsiębiorstwa działające w sektorze rozwoju urbanistycznego, wybrane przez organy administracji lokalnej.

Komisja twierdzi, że LUV w wielu aspektach narusza dyrektywy wspólnotowe, w szczególności w odniesieniu do uprzywilejowanej pozycji pierwszego oferenta, doświadczenia oferentów przy podobnych zamówieniach, przedstawienia alternatywnych względem pierwszego oferenta rozwiązań w otwartej kopercie, ofert wariantowych, kryteriów udzielenia PRZ, możliwości zmiany umowy po udzieleniu zamówienia (np. możliwość zwiększenia kosztów urbanizacji) oraz przypadków niepełnego wykonania umowy przez wykonawcę. Niektóre z tych naruszeń dotyczą zarówno LUV jak i LRAU, inne wyłącznie LUV.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, s. 54.

⁽²⁾ Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii**(Sprawa C-308/08)**

(2008/C 223/59)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że w związku z przedsięwzięciem poprawy stanu drogi wiejskiej łączącej Villamanrique de la Condesa (prowincja Sevilla) z El Rocío (prowincja Huelva) Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾, będącej przedmiotem wykładni Trybunału Sprawiedliwości w wyroku z dnia 13 stycznia 2005 r. wydanego w sprawie C-117/03 oraz wyroku z dnia 14 września 2006 r. wydanego w sprawie C-244/05, jak również zobowiązaniom, które wynikają z art. 12 ust. 4 przywołanej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że realizując przedsięwzięcie poprawy stanu drogi wiejskiej łączącej Villamanrique de la Condesa (prowincja Sevilla) z El Rocío (prowincja Huelva), przy czym nie podejmując odpowiednich środków ochrony, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy dyrektywy 92/43/EWG, będącej przedmiotem wykładni Trybunału Sprawiedliwości w wyroku z dnia 13 stycznia 2005 r. wydanego w sprawie C-117/03 oraz wyroku z dnia 14 września 2006 r. wydanego w sprawie C-244/05, jak również zobowiązaniom, które wynikają z art. 12 ust. 4 przywołanej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 206, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej**(Sprawa C-312/08)**

(2008/C 223/60)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: H. Støvlbæk, pełnomocnik)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2006/100/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie swobodnego przepływu osób, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o ich przyjęciu Komisji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 stycznia 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 363, s. 141.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej**(Sprawa C-313/08)**

(2008/C 223/61)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Vesco i P. Dejmek, występujący w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nieprzyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania art. 1 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy 2003/58/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 czerwca 2003 r. zmieniającej dyrektywę Rady 68/151/EWG w zakresie wymagań dotyczących jawności w odniesieniu do niektórych typów spółek, lub w każdym przypadku, niepowiadamiając o tym Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 30 grudnia 2007 r.

(¹) Dz.U. 2006 L 221, s. 13.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-321/08)

(2008/C 223/62)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: W. Wils i E. Adsera Ribera)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/29/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2005/29/WE upłynął w dniu 12 czerwca 2007 r.

(¹) Dz.U. L 149, s. 22.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-322/08)

(2008/C 223/63)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Condou-Durande i J. Enegren, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. (¹) a w każdym razie nie informując o ich przyjęciu Komisji, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 10 października 2006 r.

(¹) Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. 2004 L 304, s. 12).

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-326/08)

(2008/C 223/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: W. Wils i B. Kotschy, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/29/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy prawa wspólnotowego, a w szczególności na mocy art. 19 tej dyrektywy,
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 12 czerwca 2007 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), Dz.U. L 149, s. 85.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-334/08)

(2008/C 223/65)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: A. Aresu i A. Caeiros)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że odmawiając udostępnienia Komisji środków własnych odpowiadających długowi celnemu wynikającemu z udzielenia niezgodnych z prawem pozwoleń na utworzenie i prowadzenie składów celnych typu C w Taranto przez Direzione compartimentale delle dogane per le Regioni Puglia e Basilicata z siedzibą w Bari oraz następujących po nich pozwoleń na przetwarzanie pod nadzorem celnym i na uszlachetnianie czynne do ich cofnięcia w dniu

4 grudnia 2002 r., Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 10 WE, art. 8 decyzji Rady 2000/597/WE, Euratom⁽¹⁾ z dnia 29 września 2000 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich oraz art. 2, 6, 10, 11 i 17 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000⁽²⁾ z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot,

- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Komisja Europejska zarzuca rządowi włoskiemu, że odmówił on udostępnienia Wspólnocie Europejskiej środków własnych — szacowanych na 23 mln EUR — odpowiadających niektórym, niezgodnym z prawem pozwoleń celnym udzielonym w Taranto w okresie pomiędzy lutym 1997 r. a grudniem 2002 r.

Przedmiotem sporu jest głównie odpowiedzialność za kwoty odpowiadające środkom, które nie mogły zostać pobrane w związku ze spornymi działaniami niezgodnymi z prawem. Rząd włoski podnosi, że nie jest odpowiedzialny za utracone wpływy wynikające z wskazanych nieprawidłowości, ponieważ należy je przypisać wyłącznie urzędnikom, którzy spowodowali szkodę. Komisja jest natomiast zdania, że obowiązujące przepisy prawa wspólnotowego zobowiązują państwo włoskie do ponoszenia wszystkich skutków finansowych wynikających z — również bezprawnych — zachowań urzędników, działających w jego imieniu i na jego rachunek.

⁽¹⁾ Dz.U. L 253, s. 42.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Josef Holzinger przeciwko Bundesministerin für Bildung, Wissenschaft und Kultur

(Sprawa C-332/07)⁽¹⁾

(2008/C 223/66)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

⁽²⁾ Dz.U. L 130, s. 1.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 czerwca 2008 r. — Gibtelecom przeciwko Komisji

(Sprawy połączone T-433/03, T-434/03, T-367/04 i T-244/05) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Telekomunikacja — Decyzje w sprawie umorzenia skarg składanych na podstawie art. 86 WE — Brak zajęcia przez Komisję stanowiska w przedmiocie skarg na podstawie art. 86 WE — Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga na bezczynność — Zniknięcie przedmiotu sporu w toku postępowania — Umorzenie postępowania)

(2008/C 223/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gibtelecom Ltd (Gibraltar) (przedstawiciele: M. Llamas, barrister oraz B. O'Connor, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo F. Castillo de la Torre i A. Whelan, a następnie F. Castillo de la Torre, działający w charakterze pełnomocników)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, skarga o stwierdzenie nieważności rzekomych decyzji Komisji z dnia 17 października 2003 r., 5 lipca 2004 r. i 26 kwietnia 2005 r. w sprawie umorzenia dwóch skarg wzywających Komisję do działania na podstawie art. 86 WE ust. 3 WE mającego na celu zakończenie naruszeń prawa wspólnotowego, jakie miało popełnić Królestwo Hiszpanii, a po drugie, wniosek mający na celu stwierdzenie, zgodnie z art. 232 WE, że nie zajmując stanowiska w przedmiocie kolejnych działań zamierzanych w odniesieniu do pewnych aspektów jednej z wymienionych skarg, Komisja uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy prawa wspólnotowego.

Sentencja postanowienia

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Postępowanie w sprawie wniosku o dopuszczenie do sprawy T-367/04 w charakterze interwenienta, przedstawionego przez Królestwo Hiszpanii, zostaje umorzone.
- 3) Gibtelecom Ltd i Komisja pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 6.3.2004.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lipca 2008 r. — Espinosa Labella i.in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-322/06) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Decyzja 2006/613/WE — Wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty — Akt podlegający zaskarżeniu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2008/C 223/68)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Manuel José Espinosa Labella (Almería, Hiszpania); Josefa Labella Dávalos (Almería); María Pilar Espinosa Labella (Almería); María José Espinosa Labella (Almería); Tomasa Peñuela Ortiz (Almería); Tomás Espinosa Peñuela (Almería); Francisco José Espinosa Peñuela (Mairena del Aljarafe, Hiszpania); Juan Manuel Espinosa Peñuela (Madryt, Hiszpania); María Lourdes Espinosa Peñuela, (Almería); Adela Espinosa Peñuela (Almería); Jorge Jesús Espinosa Peñuela (Almería); spadkobiercy Rafaela Espinosa Peñuela (Almería) (przedstawiciel: M. J. Rovira Daudí, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i D. Recchia, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, abogado del Estado)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji 2006/613/WE Komisji Europejskiej z dnia 19 lipca 2006 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. L 259, s. 1) w zakresie dotyczącym uznania terenu zwanego „Artos de El Ejido”, na którym znajdują się nieruchomości gruntowe skarżących, za teren śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mający znaczenie dla Wspólnoty.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Manuel José Espinosa Labella, Josefa Labella Dávalos, María Pilar Espinosa Labella, María José Espinosa Labella, Tomasa Peñuela Ortiz, Tomás Espinosa Peñuela, Francisco José Espinosa Peñuela, Juan Manuel Espinosa Peñuela, María Lourdes Espinosa Peñuela, Adela Espinosa Peñuela, Jorge Jesús Espinosa Peñuela oraz spadkobiercy Rafaela Espinosa Peñuela pokryją koszty własne oraz koszty poniesione przez Komisję.
- 3) Królestwo Hiszpanii poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lipca 2008 r. — Fresyga przeciwko Komisji

(Sprawa T-323/06) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Decyzja 2006/613/WE — Wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty — Akt podlegający zaskarżeniu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2008/C 223/69)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Fresyga SA (Almería, Hiszpania) (przedstawiciel: M. J. Rovira Daudí, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i D. Recchia, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji 2006/613/WE Komisji Europejskiej z dnia 19 lipca 2006 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. L 259, s. 1) w zakresie dotyczącym uznania terenu zwanego „Ramblas de Gergal, Tabernas y Sur de Sierra Alhamilla”, na którym znajduje się nieruchomość gruntowa skarżącej, za teren śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mający znaczenie dla Wspólnoty.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Fresyga SA poniesie koszty własne oraz koszty poniesione przez Komisję.

(¹) Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lipca 2008 r. — Complejo Agrícola przeciwko Komisji

(Sprawa T-345/06) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Decyzja 2006/613/WE — Wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty — Akt podlegający zaskarżeniu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2008/C 223/70)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Complejo Agrícola SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: A. Menéndez Menéndez i G. Yanguas Montero, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i D. Recchia, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, abogado del Estado)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności art. 1 i załącznika 1 do decyzji 2006/613/WE Komisji Europejskiej z dnia 19 lipca 2006 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. L 259, s. 1) w zakresie dotyczącym uznania terenu zwanego „Acebuchales de la Campiña sur de Cádiz”, na którym znajduje się gospodarstwo rolne, którego właścicielem jest skarżąca, za teren śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mający znaczenie dla Wspólnoty.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) *Complejo Agrícola SA* pokrywa poza własnymi kosztami koszty poniesione przez Komisję.

3) Królestwo Hiszpanii poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 20 z 27.1.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 lipca 2008 r. — *Wegenbouwmaatschappij J. Heijmans* przeciwko Komisji

(Sprawa T-358/06) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Skarga wniesiona przez przedsiębiorstwo wymienione w motywach decyzji, która nie została do niego skierowana — Brak legitymacji czynnej — Niedopuszczalność)

(2008/C 223/71)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: *Wegenbouwmaatschappij J. Heijmans BV* (Rosmalen, Niderlandy) (przedstawiciele: M. Smeets i A. Van den Oord, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Bouquet i A. Nijenhuis, działający w charakterze pełnomocników, wspierani przez adwokatów: F. Wijckmans, F. Tuytschaever i L. Gyselen)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2007/534/WE z dnia 13 września 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE [Sprawa COMP/E/38.456] — Bitum (Niderlandy)] lub tytułem żądania subsydiarnego, obniżenie grzywny nałożonej na *Heijmans NV* i *Heijmans Infrastructuur BV*.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Wegenbouwmaatschappij J. Heijmans BV* pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.

(¹) JO C 20 z 27.1.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lipca 2008 r. — *Calebus* przeciwko Komisji

(Sprawa T-366/06) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Decyzja 2006/613/WE — Wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty — Akt podlegający zaskarżeniu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2008/C 223/72)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: *Calebus SA* (Almería, Hiszpania) (przedstawiciel: R. Bocanegra Sierra, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i D. Recchia, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, abogado del Estado)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji 2006/613/WE Komisji Europejskiej z dnia 19 lipca 2006 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. L 259, s. 1) w zakresie dotyczącym uznania terenu zwanego „Ramblas de Gergal, Tabernas y Sur de Sierra Alhamilla”, na którym znajduje się nieruchomość gruntowa, której właścicielem jest skarżąca, za teren śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mający znaczenie dla Wspólnoty.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) *Calebus SA* pokrywa poza własnymi kosztami koszty poniesione przez Komisję.
- 3) Królestwo Hiszpanii poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 20 z 27.1.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2008 r. — Polimeri Europa przeciwko Komisji**(Sprawa T-12/07) ⁽¹⁾****(Umorzenie postępowania)**

(2008/C 223/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Polimeri Europa SpA (Brindisi, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, F. Moretti i L. Nascimbene, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Di Bucci, F. Amato i V. Bottka, działający w charakterze pełnomocników)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Manufacture Française des Pneumatiques Michelin (przedstawiciele: S. Kon i L. Farrell, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji COMP/F/2/1095 z dnia 6 listopada 2006 r. wydanej w ramach postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa COMP/F/38.638-BR/ESBR) w sprawie przekazania spółce Manufacture Française des Pneumatiques Michelin, którą dopuszczono do udziału w postępowaniu administracyjnym jako zainteresowaną osobę trzecią, nieopatrzonej klauzulą poufności wersji pisma w sprawie przedstawienia zarzutów skierowanego do skarżącej w dniu 6 kwietnia 2006 r.

Sentencja postanowienia

- 1) Postępowanie w przedmiocie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Polimeri Europa SpA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję i Manufacture Française des Pneumatiques Michelin w ramach niniejszego postępowania, jak również koszty poniesione przez Komisję w ramach postępowania w sprawie zastosowania środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 z 10.3.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 czerwca 2008 r. — Denka International przeciwko Komisji**(Sprawa T-30/07) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2006/92/WE — Najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości dichlorfosu — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2008/C 223/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Denka International BV (Barneveld, Niderlandy) (przedstawiciele: K. Van Maldegem i C. Mereu, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. Parpala i B. Doherty)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności w części dyrektywy Komisji 2006/92/WE z dnia 9 listopada 2006 r. zmieniającej załączniki do dyrektyw Rady 76/895/EWG, 86/362/EWG i 90/642/EWG w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości kaptanu, dichlorfosu, etionu i folpetu (Dz.U. L 311, s. 31)

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna
- 2) Denka International BV ponosi koszty własne oraz koszty Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 czerwca 2008 r. — Pfizer przeciwko OHIM — Isdin (FOTOPROTECTOR ISDIN)**(Sprawy połączone od T-354/07 do T-356/07) ⁽¹⁾****(Wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o stwierdzenie nieważności — Wygaśnięcie — Umorzenie postępowania)**

(2008/C 223/75)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Pfizer Ltd (Sandwich, Kent, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard, A. Renck, T. Dolde i M. Hawkins, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: Ó. Mondéjar Ortuño, pełnomocnik)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Isdin, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. Esteve Sanz)

Przedmiot sprawy

Trzy skargi na decyzje Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 czerwca 2007 r. (odpowiednio sprawy R 567/2006-1, R 566/2006-1 i R 565/2006-1), dotyczące postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności między Pfizer Ltd a Isdin, SA

2) Strona skarżąca i strona pozwana zostają obciążone własnymi kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Sentencja postanowienia

1) Postępowanie zostaje umorzone.

2) Isdin, SA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM). Pfizer Ltd ponosi koszty własne.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 lipca 2008 r. — WellBiz przeciwko OHIM — Wild (WELLBIZ)

(Sprawa T-451/07) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2008/C 223/76)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: WellBiz Verein (Eschen, Liechtenstein) (przedstawiciel: M. Schnetzer, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schäffner, pełnomocnik)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Rudolf Wild GmbH & Co. KG (Eppelheim, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 października 2007 r. (sprawa R 1575/2006-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między WellBiz Verein a Rudolf Wild GmbH & Co. KG.

Sentencja

1) Postępowanie zostaje umorzone.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 czerwca 2008 r. — Volkswagen przeciwko OHIM (Sylwetka samochodu ze światłami)

(Sprawa T-9/08) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zrzeczenie się rejestracji krajowej — Umorzenie postępowania)

(2008/C 223/77)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy) przedstawiciele: adwokaci H.P. Schrammek, C. Drzymalla, S. Risthaus i R. Jepsen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: D. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 listopada 2007 r. (sprawa R 1306/2007-4), dotyczącą, w zastosowaniu Protokołu do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków sporządzony w Madrycie dnia 27 czerwca 1989 r., międzynarodowej rejestracji graficznego znaku towarowego przedstawiającego sylwetkę samochodu ze światłami.

Sentencja postanowienia

1) Postępowanie zostaje umorzone.

2) Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2008 — Gosselin World Wide Moving przeciwko Komisji**(Sprawa T-208/08)**

(2008/C 223/78)

*Język postępowania: niderlandzki***Strony**

Strona skarżąca: Spółka akcyjna Gosselin World Wide Moving (Deurne, Belgia) (przedstawiciele: F. Wijckmans i S. De Keer, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 926 wersja ostateczna z dnia 11 marca 2008 r., podanej do wiadomości skarżącej w dniu 25 marca 2008 r., w sprawie postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (sprawa COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych) w dotyczącej skarżącej części;
- tytułem subsydiarnym, stwierdzenie nieważności art. 1 tej decyzji w dotyczącej skarżącej części w zakresie, w jakim Komisja uznała w nim, że skarżąca w okresie od dnia 31 stycznia 1992 r. do dnia 18 września 2002 r. nieprzerwanie uczestniczyła w naruszeniu, oraz odpowiednie do zmodyfikowanego w ten sposób czasu trwania naruszenia obniżenie nałożonej na skarżącą w art. 2 tej decyzji grzywny;
- tytułem subsydiarnym, stwierdzenie, z podniesionych w zarzutach czwartym lub piątym względów, nieważności art. 2 pkt e) tej decyzji w dotyczącej skarżącej części, oraz odpowiednie obniżenie nałożonej na skarżącą w art. 2 tej decyzji grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z pierwszym podniesionym przez skarżącą zarzutem, decyzja została wydana z pominięciem art. 81 WE. Zgodnie z pierwszą częścią tego zarzutu Komisja nie wykazała należyście, że mogące zostać zarzucone skarżącej działania należy uznać za znaczne ograniczenie konkurencji w rozumieniu art. 81 WE. Zgodnie z drugą częścią tego zarzutu Komisja nie wykazała należyście, że porozumienie, w którym uczestniczyła skarżąca, może w znacznym stopniu wpływać na handel między państwami członkowskimi.

Tytułem subsydiarnym, w drugiej części tego zarzutu skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja została wydana z pominięciem art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾, art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/62 ⁽²⁾ oraz wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien ⁽³⁾. Zdaniem skarżącej Komisja nie uwzględniła tych przepisów przy ustalaniu służących do obliczania kwoty podstawowej grzywny wagi i czasu trwania naruszenia oraz wartości sprzedaży; nie uwzględniła ona ich także ze względu na to, że, in fine, pominęła ona przy obliczaniu grzywny leżące po stronie skarżącej okoliczności łagodzące.

Tytułem subsydiarnym, w trzecim zarzucie skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, w szczególności przy ustalaniu uwzględnianych przy obliczaniu kwoty grzywny wagi naruszenia oraz wartości sprzedaży.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 17: pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. 1962, 13, s. 204).

⁽³⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, str. 2).

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2008 r. — Strack przeciwko Komisji**(Sprawa T-221/08)**

(2008/C 223/79)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Guido Strack (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanych przez Komisję Europejską bezpośrednio lub w drodze przewidzianej w art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 odmowy dorozumianej, w ramach procedury przetwarzania wniosków o dostęp do dokumentów, a w szczególności decyzji z 19 maja 2008 r., będących następstwem wniosków skarżącego o dostęp do dokumentów z dnia 18 i 19 stycznia 2008 r. oraz wniosków potwierdzających skarżącego z dnia 22 lutego, 18 kwietnia i w szczególności 21 kwietnia 2008 r., w części, w której zawierają one całkowitą lub częściową odmowę;

- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącego, z tytułu poniesionej przez niego w związku z przetwarzaniem jego wniosków szkody niematerialnej i doznanej krzywdy, zadośćuczynienia w odpowiedniej wysokości, jednakże co najmniej w symbolicznej wysokości 1 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący skierował do Komisji w dniach 18 i 19 stycznia 2008 r. wnioski o dostęp do wielu dokumentów. Jako że przynajmniej częściowo nie uzyskał on dostępu do tych dokumentów w przewidzianym w tym celu terminie, wnosi on niniejszą skargę.

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi w szczególności, że pozwana naruszyła art. 255 WE oraz rozporządzenie nr 1049/2001⁽¹⁾. Skarżący zarzuca także naruszenie zasady dobrej administracji, art. 41 i art. 42 Karty praw podstawowych oraz zasad odnoszących się do konieczności uzasadnienia decyzji odmownych na podstawie art. 253 WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, str. 43).

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — Sanatur przeciwko OHIM — Sektkellerei Schloss Wachenheim (life light)

(Sprawa T-222/08)

(2008/C 223/80)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sanatur GmbH (Singen, Niemcy) (przedstawiciel: M. Wiume, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Sektkellerei Schloss Wachenheim AG (Trewir, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 marca 2008 r. w sprawie R1257/2006-1;

- zmiana zaskarżonej decyzji w celu oddalenia odwołania;
- obciążenie interwenienta kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „life light” dla towarów z klasy 32 (zgłoszenie nr 3 192 481)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Sektkellerei Schloss Wachenheim AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecki graficzny znak towarowy „LIGHT live” dla towarów z klasy 32 (znak towarowy nr 302 00 216)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾ z uwagi na brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących ze sobą znaków towarowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2008 r. — Iranian Tobacco przeciwko OHIM — AD Bulgartabac (Bahman)

(Sprawa T-223/08)

(2008/C 223/81)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Iranian Tobacco Company (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat M. Beckensträter)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: AD Bulgartabac Holding (Sofia, Bułgaria)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie R 709/2007-1, doręczonej w dniu 15 kwietnia 2008 r.;
- obciążenie AD Bulgartabac Holding nadającymi się do refundacji kosztami, w tym kosztami postępowania głównego obejmującymi koszty poniesione przez stronę pozwaną;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 kwietnia 2008 r. oraz decyzji z dnia 7 marca 2007 r. w sprawie 1415C oraz stwierdzenie, że wniosek zgłoszony przez AD Bulgartabac Holding w dniu 8 listopada 2005 r. był niedopuszczalny.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw: graficzny znak towarowy „Bahman” dla towarów z klasy 34 (wspólnotowy znak towarowy nr 427 336).

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Iranian Tobacco Company.

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia praw do wspólnotowego znaku towarowego: AD Bulgartabac Holding.

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie wygaśnięcia praw do znaku towarowego.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania wniesionego przez skarżącą.

Podniesione zarzuty: niedokonanie analizy przesłanek dopuszczalności wniosku złożonego przez AD Bulgartabac Holding, które OHIM powinien był wziąć pod uwagę z urzędu, co sprzeczne jest z prawem wspólnotowym, rozporządzeniem (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ oraz innymi zasadami postępowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2008 r. — Mineralbrunnen Rhön-Sprudel Egon Schindel przeciwko OHIM — Schwarzbräu (ALASKA)

(Sprawa T-225/08)

(2008/C 223/82)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mineralbrunnen Rhön-Sprudel Egon Schindel GmbH (Ebersburg, Niemcy) (przedstawiciel: P. Wadenbach, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Schwarzbräu GmbH (Zusmarshausen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 kwietnia 2008 r. (nr sprawy R 877/2004-4);
- całkowite wykreślenie wspólnotowego znaku towarowego nr 505 552 „ALASKA” z uwagi na występowanie bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania;
- ewentualnie unieważnienie znaku towarowego nr 505 552 „ALASKA” przynajmniej w odniesieniu do następujących towarów: „wody mineralne i gazowane oraz inne napoje bezalkoholowe z klasy 32”.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy „ALASKA” dla towarów z klasy 32 (znak towarowy nr 505 552).

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Schwarzbräu GmbH.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca.

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie znaku towarowego.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania skarżącej.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2008 r. — Mineralbrunnen Rhön-Sprudel Egon Schindel GmbH przeciwko OHIM (Alaska)

(Sprawa T-226/08)

(2008/C 223/83)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mineralbrunnen Rhön-Sprudel Egon Schindel GmbH (Ebersburg, Niemcy), (przedstawiciele: P. Wadenbach, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikie postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Schwarzbrau GmbH (Zusmarshausen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 kwietnia 2008 r. (sprawa nr R 1124/2004-4);
- wykreślenie w całości wspólnotowego znaku towarowego nr 505 503 „Alaska” na podstawie bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania;
- pomocniczo, unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego nr 505 503 „Alaska” przynajmniej dla towarów „wody mineralne i gazowane oraz inne napoje bezalkoholowe” z klasy 32.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „Alaska” dla towarów z klasy 32 (wspólnotowy znak towarowy nr 505 503)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Schwarzbrau GmbH

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: częściowe uwzględnienie wniosku o unieważnienie spornego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji i oddalenie wniosku o unieważnienie spornego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (⁽¹⁾).

(⁽¹⁾) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. z 1994 r. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. — Asenbaum Fine Arts przeciwko OHIM (WIENER WERKSTÄTTE)

(Sprawa T-230/08)

(2008/C 223/84)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Asenbaum Fine Arts Ltd. (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat P. Vogel)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- zmiana decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 10 kwietnia 2008 r. (sprawa R 1573/2006-4) poprzez uwzględnienie w całości odwołania wniesionego przez skarżącą w dniu 29 listopada 2006 r. lub, ewentualnie, uwzględnienie go w odniesieniu do klas 6, 11 [z wyłączeniem lamp (elektrycznych), lamp oświetleniowych, lamp sufitowych i lamp stojakowych], 14 (z wyłączeniem bombonierek), 16, 20, 21 (z wyłączeniem bombonierek) i 34,

w dalszej kolejności, tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do OHIM celem zakończenia przezeń postępowania;

- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „WIENER WERKSTÄTTE” dla towarów z klas 6, 11, 14, 16, 20, 21 i 34 (zgłoszenie nr 4 133 501).

Decyzja eksperta: oddalenie wniosku o rejestrację.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (⁽¹⁾), ponieważ zgłoszony znak towarowy nie jest ani opisowy ani pozbawiony charakteru odróżniającego.

(⁽¹⁾) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. — Asenbaum Fine Arts Ltd. przeciwko OHIM (WIENER WERKSTÄTTE)**(Sprawa T-231/08)**

(2008/C 223/85)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Asenbaum Fine Arts Ltd. (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: P. Vögel, adwokat.)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— zmiana decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 kwietnia 2008 r. (sprawa R1571/2006-4) w celu uwzględnienia w całości odwołania skarżącej z dnia 29 listopada 2006 r.;

ewentualnie stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do OHIM celem przeprowadzenia postępowania uzupełniającego;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami odwołania wniesionego do Izby Odwoławczej.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „WIENER WERKSTÄTTE” dla towarów z klasy 14 (zgłoszenie nr 4 207 783)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ z uwagi na to, iż zgłoszony znak towarowy nie posiada ani charakteru opisowego ani nie jest pozbawiony charakteru odróżniającego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2008 r. — MPDV Mikrolab przeciwko OHIM (ROI ANALYZER)**(Sprawa T-233/08)**

(2008/C 223/86)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessordatenverarbeitung und Mikroprozessorlabor (Mosbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Göpfert)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 kwietnia 2008 r. w sprawie R 1525/2006-4;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ROI ANALYZER” dla towarów i usług z klas 9, 35 i 42 (zgłoszenie nr 4 866 042).

Decyzja eksperta: częściowe oddalenie wniosku o rejestrację.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony znak towarowy nie jest pozbawiony charakteru odróżniającego i nie występuje w odniesieniu do niego wymóg dostępności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2008 r. — HPA przeciwko Komisji**(Sprawa T-236/08)**

(2008/C 223/87)

*Język postępowania: niderlandzki***Strony**

Strona skarżąca: Hoofdproductschap Akkerbouw (Haga, Niderlandy) (przedstawiciel: R. J. M. van den Tweel)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uznanie decyzji Komisji C(2006)7093/6 z dnia 19 grudnia 2006 r. dotyczącej ściągnięcia wierzytelności nr 3240206544, na podstawie której członkowie europejskiego ugrupowania interesów gospodarczych (EUIG) Euroterroir są traktowani jako dłużnicy solidarni, w ramach projektu nr 93.EU.06.002 dotyczącego inwentaryzacyjnego studium w przedmiocie europejskiego dziedzictwa w odniesieniu do typowych i regionalnych produktów rolnych i produktów spożywczych (produkty domowe), w zakresie w jakim wskazano w niej, że Hoofdproductschap Akkerbouw odpowiada jako dłużnik solidarny za zwrot całej kwoty, która stanowi wierzytelność, za nieistniejącą, a pomocniczo za nieważną;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca występuje przeciwko ściągnięciu wierzytelności od Euroterroir, wskazanej w decyzji Komisji z dnia 14 sierpnia 2000 r. Zaskarżona decyzja powinna zostać uznana, w każdym razie w zakresie w którym stwierdzono w niej, że skarżący odpowiada jak dłużnik solidarny za zwrot całej kwoty wierzytelności, za nieistniejącą, bowiem dotknięta jest ona szczególnie poważnymi i oczywistymi błędami. Toteż nawet po upływie terminu do wniesienia środka zaskarżenia można stwierdzić, że decyzja nie wywołała żadnych skutków prawnych.

Po pierwsze, zdaniem skarżącej, zachodzi naruszenie rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2137/85 ⁽¹⁾, bowiem nie była ona nigdy członkiem europejskiego ugrupowania interesów gospodarczych (EUIG), toteż jej odpowiedzialność nie może zostać uzasadniona z powołaniem się na członkostwo w EUIG.

Po drugie, naruszone zostało jej prawo do zostania wysłuchanym. Komisja przed wydaniem zaskarżonej decyzji nie umożliwiła jej zajęcia stanowiska i dopiero poprzez przesłanie zaskarżonej decyzji o powiadomiła ją o wierzytelności określonej w decyzji z dnia 14 sierpnia 2000 r.

Po trzecie, naruszona została zasada proporcjonalności. Komisja po upływie sześciu lat od stwierdzenia istnienia wierzytelności skierowała roszczenie przeciwko skarżącej jako dłużnikowi solidarnemu, bez uprzedniego podjęcia odpowiednich środków przeciwko Euroterroir, przeciwko założycielowi Euroterroir, który jest jednocześnie jej zarządzającym, przeciwko Conseil national des Arts Culinaires (CNAC) z Francji lub przeciwko Francji. Ponadto niderlandzki biegły otrzymał za prace inwentaryzacyjne w latach 1994-1995 w ramach projektu od Euroterroir wynagrodzenie w kwocie 13 055 EUR.

Jej zdaniem roszczenie uległo przedawnieniu, bowiem Komisja przesłała Euroterroir odpowiednie zawiadomienie o obciążeniu rachunku w dniu 28 września 2000 r., nie pouczając skarżącą

w odpowiednim czasie, na mocy jakich działań bieg przedawnienia mógłby zostać wstrzymany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 2137/85 z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie europejskiego ugrupowania interesów gospodarczych (EUIG) (Dz.U. L 199, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Gminie Valbonne

(Sprawa T-238/08)

(2008/C 223/88)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Escobar Guerrero, pełnomocnik i E. Bouttier, adwokat)

Strona pozwana: Gmina Valbonne

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie od gminy Valbonne reprezentowanej przez mera na rzecz strony skarżącej kwoty 18 619,39 EUR, odpowiadającej kwocie głównej w wysokości 14 261,29 EUR oraz kwocie 4 358,09 EUR tytułem odsetek za zwłokę do dnia 31 maja 2008 r.,
- zasądzenie od gminy Valbonne kwoty 5 000 EUR w celu pokrycia wydatków związanych z dochodzeniem długu przez skarżącą,
- obciążenie gminy Valbonne kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zawarła na lata 1998 i 1999 z francuską gminą Valbonne, włoską gminą Fermo i europejskim stowarzyszeniem gospodarczym ARCHI-MED umowę w przedmiocie badań i edukacji dotyczącą projektu wzajemnego nauczania pomiędzy miastem Valbonne i prowincją Di Ascoli Piceno pod nazwą „VALASPI MM 1027”.

Gminy oraz ARCHI-MED zobowiązały się między innymi do przekazania Komisji sprawozdania końcowego. Ponieważ sprawozdanie to nie zostało przekazane po wezwaniu przez Komisję, Komisja stwierdziła, że strony naruszyły zobowiązania wynikające z umowy. W związku z tym Komisja rozwiązała umowę i zażądała zwrotu części wypłaconych przez nią zaliczek wraz z odsetkami.

W związku z niewypłacalnością ARCHI-MED Komisja wnosi o zasądzenie należnych kwot od strony pozwanej, ponieważ strony umowy były solidarnie zobowiązane do wykonania umowy.

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2008 r. — Konsum Nord przeciwko Komisji

(Sprawa T-244/08)

(2008/C 223/89)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Konsum Nord ekonomisk förening (Umeå, Sweden)(przedstawiciel: U. Öberg, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2008) final z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie pomocy państwa ustanowionej przez Szwecję na rzecz Konsum Jämtland ekonomisk förening,
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie pomocy państwa nr C 35/2006 (ex NN 37/2006) ustanowionej przez Szwecję na rzecz Konsum Jämtland, która została połączona ze skargą w 2006 roku, Komisja stwierdziła, że sprzedaż przez gminę Åre części niezabudowanej działki za kwotę 2 milionów SEK zamiast 6,6 milionów SEK, oferowanej przez jej konkurenta Lidl, stanowi pomoc państwa sprzeczną z art. 87 WE.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi, że w ramach klasyfikacji prawnej spornej sprzedaży jako pomocy państwa, Komisja dopuściła się szeregu błędów w ocenie, z tego względu, że:

- Komisja nieprawidłowo ustaliła, że sprzedaży dokonano po cenie innej niż rynkowa, co miałoby zatem stanowić korzyść gospodarczą na rzecz Konsum Jämtland,
- Komisja nie uwzględniła okoliczności, że sprzedaż stanowiła element szeregu transakcji dotyczących gruntów, zawartych pomiędzy różnymi stronami, których celem było wykonanie szczegółowego planu dla miasta Åre,
- Komisja błędnie założyła, że oferta konkurenta, którym jest Lidl, była niezgodna z szeregiem przesłanek, i że była wiążąca i wiarygodna, oraz

- Komisja nieprawidłowo zastosowała zasadę prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej.

Następnie skarżąca podnosi, że Komisja pominęła swe własne wytyczne zawarte w komunikacie w sprawie elementów pomocy państwa w sprzedaży gruntów i budynków przez władze publiczne⁽¹⁾ oraz naruszyła obowiązek prowadzenia dochodzenia, gdyż nie dokonała badania okoliczności faktycznych.

Wreszcie skarżąca podnosi, że zarzucana pomoc państwa nie zakłóca konkurencji ani nie wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

⁽¹⁾ Dz.U. 1997 C 209, s. 3.

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2008 r. — Iranian Tobacco przeciwko OHIM — AD Bulgartabac (TIR 20 FILTER CIGARETTES)

(Sprawa T-245/08)

(2008/C 223/90)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Iranian Tobacco Company (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat M. Beckensträter)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: AD Bulgartabac Holding (Sofia, Bułgaria)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 11 kwietnia 2008 r. w sprawie R 0708/2007-1, doręczonej w dniu 21 kwietnia 2008 r.;
- obciążenie uczestnika postępowania przed OHIM nadającymi się do refundacji kosztami, w tym kosztami postępowania głównego obejmującymi koszty poniesione przez stronę pozwaną;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 11 kwietnia 2008 r. oraz decyzji z dnia 7 marca 2007 r. w sprawie 1414C oraz stwierdzenie, że wniosek zgłoszony przez uczestnika postępowania przed OHIM w dniu 8 listopada 2005 r. był niedopuszczalny.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy „TIR 20 FILTER CIGARETTES” dla towarów z klasy 34 (wspólnotowy znak towarowy nr 400 804).

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: AD Bulgartabac Holding.

Decyzja Wydziału Unieważnień: unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania wniesionego przez skarżącą.

Podniesione zarzuty: niedokonanie analizy przesłanek dopuszczalności wniosku złożonego przez AD Bulgartabac Holding, które OHIM powinien był wziąć pod uwagę z urzędu, co sprzeczne jest z prawem wspólnotowym, rozporządzeniem (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ oraz innymi zasadami postępowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 16 kwietnia 2008 r. w sprawie F-73/07,
Doktor przeciwko Radzie, wniesione w dniu 23 czerwca
2008 r. przez Františka Doktora**

(Sprawa T-248/08 P)

(2008/C 223/91)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: František Doktor (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciele: S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz, adwokaci)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej wydanego w dniu 16 kwietnia 2008 r. w sprawie F-73/07;
- uwzględnienie wniosków o stwierdzenie nieważności oraz o zadośćuczynienie i odszkodowanie wniesionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji;

- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji całością kosztów związanych ze skargą o stwierdzenie nieważności oraz z odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (TFP) z dnia 16 kwietnia 2008 r., wydanego w sprawie F-73/07 Doktor przeciwko Radzie, oddalającego skargę, w której żądał on po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji Rady w sprawie rozwiązania umowy z wnoszącym odwołanie na koniec okresu próbnego oraz po drugie odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu doznanego — zdaniem wnoszącego odwołanie — uszczerbku dla kariery zawodowej, szkody finansowej i krzywdy.

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi, że TFP i) przeina-
czył niektóre okoliczności faktyczne, opierając w szczególności
szereg swoich stwierdzeń na błędnej ocenie merytorycznej
przedstawionych mu akt sprawy; ii) naruszył prawo do obrony
wnoszącego odwołanie, nie uwzględniając lub nie odnosząc się
do szeregu dowodów lub argumentów mu przedstawionych;
oraz iii) dwukrotnie naruszył prawo przy wykładni prawa
wspólnotowego w kwestii prawa wnoszącego odwołanie do
odbycia okresu próbnego w normalnych warunkach oraz możli-
wości uzupełnienia przez administrację uzasadnienia niekorzyst-
nego aktu na etapie procedury pisemnej przed sądem wspólno-
towym.

**Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2008 r. — Vion prze-
ciwko OHIM (PASSION FOR BETTER FOOD)**

(Sprawa T-251/08)

(2008/C 223/92)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vion NV (Best, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat A. Klinger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 kwietnia 2008 r. (odwo-
łanie R 562/2007-4);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PASSION FOR BETTER FOOD” dla towarów z klas 5, 29 i 30 (zgłoszenie nr 5 039 946).

Decyzja eksperta: oddalenie wniosku o rejestrację.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony znak towarowy nie ma dostatecznie odróżniającego charakteru.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2008 r. —
Associazione Giullemnidallajuve przeciwko Komisji**

(Sprawa T-254/08)

(2008/C 223/93)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Associazione Giullemnidallajuve (Garibaldi, Włochy) (przedstawiciele: L. Misson, G. Ernes i A. Kettels, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie beczynności Komisji Europejskiej;
- zobowiązanie Komisji do wykonania swych kompetencji i udzielenia odpowiedzi na skargę złożoną do niej przez skarżącą w maju 2007 r.;
- ustalenie szczegółowych wymogów koniecznych w tym celu.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi, że Komisja nie spełniła ciążącego na niej obowiązku podjęcia działania, ponieważ mimo wezwania ją do tego nie zajęła stanowiska w przedmiocie skargi złożonej do niej przez skarżącą w maju 2007 r. w sprawie rzekomych naruszeń art. 81 i 82 WE popełnionych przez Federazione Italiana Giuoco Calcio (FIGC), Comitato Olimpico Nazionale Italiano (CONI), Unię Europejskich Związków Piłkarskich (UEFA) i Międzynarodową Federację Piłki Nożnej (FIFA).

Skarżąca twierdzi, że pismo skierowane do niej przez Komisję w marcu 2008 r. w następstwie wezwania do podjęcia działania i informujące ją o tym, że sprawa była w toku rozpatrywania,

nie stanowiło zajęcia stanowiska w sprawie, ponieważ pismo to nie zawierało merytorycznych odpowiedzi na pytania sformułowane przez skarżącą.

Skarżąca podnosi ponadto, że w dziedzinie konkurencji podmiotowi składającemu skargę do Komisji przysługuje prawo do tego, aby Komisja dogłębnie zbadała jego skargę oraz aby zajęła stanowisko wraz z uzasadnieniem.

**Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2008 r. — Biotronik
przeciwko OHIM (BioMonitor)**

(Sprawa T-257/08)

(2008/C 223/94)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Biotronik Meß- und Therapiegeräte GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Sander i T. Böhm)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w dniu 24 kwietnia 2008 r. przez Czwartą Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w sprawie R 466/2007-4;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „BioMonitor” dla towarów i usług z klas 9, 10 i 38, przy czym wykaz towarów został następnie ograniczony do towarów z klasy 10 (zgłoszenie nr 4 556 023).

Decyzja eksperta: oddalenie wniosku o rejestrację.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony znak towarowy nie jest pozbawiony charakteru odróżniającego i nie stanowi określenia opisowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2008 r. — Rath przeciwko OHIM — Portela & Ca. (DIACOR)**(Sprawa T-258/08)**

(2008/C 223/95)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Matthias Rath. (Kapsztad, Afryka Południowa)
(przedstawiciele: U. Vogt, C. Kleiner i S. Ziegler, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Portela & Ca., SA (Mamede do Coronado, Portugalia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie R 1630/2006-2; oraz
- obciążenie OHIM a, w razie potrzeby, uczestnika postępowania przed Izbą Odwoławczą, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „DIACOR” dla towarów i usług należących do klas 5, 16 i 41

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: portugalski znak towarowy „DIACOL” zarejestrowany pod nr 137 311 dla towarów należących do klasy 79 zgodnie z obowiązującą w dniu rejestracji krajową klasyfikacją towarów

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w stosunku do wszystkich kwestionowanych towarów z klasy 5

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: 1) naruszenie art. 22 ust. 6 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 ⁽¹⁾ z uwagi na to, iż niektóre dokumenty przedłożone przez uczestnika postępowania przed Izbą Odwoławczą nie były sporządzone w języku angielskim i skarżącej nie dostarczono żadnego tłumaczenia do celów dokonania oceny treści dowodów używania; 2) naruszenie art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie uznała, iż uczestnik postępowania przed tą Izbą dostarczył wystarczających dowodów używania wcześniejszego znaku towarowego w Portugalii dla wszystkich towarów,

dla których znak ten został zarejestrowany; 3) naruszenie art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94, jako że kolidujące ze sobą znaki towarowe nie wykazują podobieństwa pod względem wizualnym, fonetycznym i koncepcyjnym, w taki sposób aby spowodować zaistnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2008 r. — Indo Internacional przeciwko OHIM — Visual (VISUAL MAP)**(Sprawa T-260/08)**

(2008/C 223/96)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Indo Internacional, SA (Sant Cugat del Vallès, Hiszpania) (przedstawiciele: X. Fàbrega Sabaté i M. Curell Aguilà, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Visual SA (Saint Apollinaire, Francja)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) wydanej w dniu 15 kwietnia 2008 r. w sprawie R 700/2007-1, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: ostrona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „VISUAL MAP” dla usług z klasy 44 — zgłoszenie nr 393 2936

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: francuska rejestracja nr 043 303 854 słownego znaku towarowego „VISUAL” dla usług z klasy 44

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie w całości zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 z uwagi na to, że nie istnieje żadne prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących ze sobą znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2008 r. — Canon Communications LLC przeciwko OHIM

(Sprawa T-262/08)

(2008/C 223/97)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Canon Communications LLC (Los Angeles, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Mak, lawyer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Messe Düsseldorf GmbH (Düsseldorf, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie R 817/2005-1 doręczonej przedstawicielom skarżącej w dniu 30 października 2007 r.

— obciążenie kosztami postępowania strony pozwanej albo uczestnika postępowania przed Izłą Odwoławczą

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „MEDTEC” dla towarów i usług należących do klas 16, 35 i 41

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: uczestnik postępowania przed Izłą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: rejestracja nr 399.975.563 niemieckiego słownego znaku towarowego „Metec” dla towarów i usług należących do klasy 16, 35 i 41; międzynarodowa rejestracja nr 752.637 słownego znaku towarowego „Metec” dla towarów i usług należących do klas 16, 35 i 41.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uznać sprzeciw w odniesieniu do spornych towarów i usług

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Należy stwierdzić nieważność decyzji Izby Odwoławczej na tej podstawie, że istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż znaki towarowe, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu są nieważne; pomocniczo, w oparciu o naruszenie art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ nie istnieje podobieństwo pomiędzy odnośnymi usługami, ani tym bardziej prawdopodobieństwo pomylenia pozostających w konflikcie znaków, alternatywnie, ponieważ odnośne usługi nie są na tyle podobne, aby można było przyjąć, iż istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Pomocniczo, należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza popełniła błąd nie biorąc pod uwagę okoliczności, iż właściwy krąg odbiorców jest wysoko wyspecjalizowany, a co za tym idzie nie będzie mylił pozostających w konflikcie znaków. Wreszcie, tytułem pomocniczym, należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza popełniła błąd, nie uwzględniając okoliczności, iż druga strona postępowania przed Izłą Odwoławczą przez ponad pięć lat tolerowała okoliczność, iż strona skarżąca używała sporny wspólnotowy znak towarowy.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2008 r. — Becker Flugfunkwerk GmbH przeciwko OHIM — Herman Becker Automotive Systems (BECKER AVIONIC SYSTEMS)

(Sprawa T-263/08)

(2008/C 223/98)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Becker Flugfunkwerk GmbH (Rheinmünster, Niemcy) (przedstawiciel: O. Griebenow, lawyer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Harman Becker Automotive Systems GmbH (Karlsbad, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie R 398/2007-1; oraz
- oddalenie sprzeciwu Nr B 484.503 dotyczącego zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 1.829.563.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „BECKER AVIONIC SYSTEMS” dla towarów z klasy 9, zgłoszenie nr 1.829.563

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: brytyjski słowny znak towarowy „BECKER”, dla towarów z klasy 9; niemiecki graficzny znak towarowy nr 1.039.843 „BECKER”, dla towarów z klasy 9; niemiecki graficzny znak towarowy nr 1.016.927 „BECKER”, dla towarów z klasy 37; fiński słowny znak towarowy nr 116.880 „BECKER”, dla towarów z klasy 9; grecki słowny znak towarowy nr 82.339 „BECKER”, dla towarów z klasy 9; międzynarodowy słowny znak towarowy nr 473.178 „BECKER”, dla towarów z klasy 9.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uznać sprzeciw w odniesieniu do wszystkich spornych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 40/94 ponieważ nie ma prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd pomiędzy spornymi znakami towarowymi.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2008 r. — Niemcy przeciwko Komisji

(Sprawa T-265/08)

(2008/C 223/99)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma i Rechtsanwalt U. Karpenstein)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji C(2008) 1690 Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 30 kwietnia 2008 r. doty-

czącej zmniejszenia kwoty pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na rzecz programu operacyjnego w regionie celu 1 — kraju związkowym Turynii w Republice Federalnej Niemiec (1994–1999);

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Mocą zaskarżonej decyzji Komisja obniżyła wymiar pomocy finansowej przyznanej z EFRR na rzecz programu operacyjnego w regionie celu 1 — kraju związkowym Turynii w Republice Federalnej Niemiec (1994–1999).

Skarżąca podnosi cztery zarzuty na poparcie skargi.

Po pierwsze, zarzuca ona Komisji, że błędnie zinterpretowała istotne okoliczności faktyczne pozostające w związku z pkt 2.1. omawianego programu operacyjnego (środki wsparcia na rzecz małych i średnich przedsiębiorstw: pomoc na rzecz inwestycji w zakresie produkcji)

Po drugie, skarżąca powołuje się na naruszenie art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4259/88 (¹) twierdząc, że zarzucane jej nieprawidłowości, w rozumieniu tego przepisu, nie miały miejsca. W szczególności zwraca ona uwagę, w tym kontekście, że przepis ten nie upoważnia Komisji do dokonania korekty finansowej w przypadkach błędnej administracji lub niedostatecznych systemów administracji i kontroli.

Skarżąca potwierdza ponadto, że zgodnie z brzmieniem rozporządzenia nr 4253/88 Komisja nie ma uprawnień do dokonywania konkret finansowanych w drodze ekstrapolacji, ponieważ art. 24 tego rozporządzenia odnosi się do konkretnych przypadków i kwot wyrażonych w cyfrach, a nie hipotetycznych wniosków wyciągniętych na podstawie systemowych braków administracji wynikających z jej ujawnionego błędu.

Skarżąca podnosi wreszcie, że nawet jeżeli przyjmie się, iż korekty finansowe dokonane na podstawie ekstrapolacji są zgodnie z prawem, tak czy inaczej doszło do naruszenia art. 23 i art. 24 rozporządzenia nr 4253/88, ponieważ ekstrapolacja były błędne. Twierdzi ona w tym względzie, że Komisja nie powinna była dokonywać ekstrapolacji na podstawie analizy słabych punktów przeprowadzonej przez Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich, wobec czego Komisja ponosi częściową odpowiedzialność za okoliczności będące treścią zarzutów, które podnosi, oraz że sporne ekstrapolacje naruszają zasadę proporcjonalności.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2008 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-274/08)

(2008/C 223/100)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: S. Fiorentino, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji C(2008) 1711 Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 30 kwietnia 2008 r. dotyczącej rozliczenia rachunków agencji płatniczych państw członkowskich w zakresie wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFOR) w roku budżetowym 2007;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska kwestionuje decyzję będącą przedmiotem skargi, w zakresie w jakim nalicza ona odsetki od kwot obciążających budżet państwa włoskiego, zgodnie z art. 32 ust. 5 rozporządzenia nr 1290/05, a w szczególności w zakresie w jakim obciąża Republikę Włoską odsetkami od nienależnych kwot, liczonymi od upływu terminu płatności, których odzyskanie nie nastąpiło w terminie ośmiu lat od daty pierwszego ustalenia administracyjnego lub sądowego oraz których odzyskanie jest przedmiotem postępowania przed sądami krajowymi, którego konsekwencje finansowe ponosi w 50 % zainteresowane państwo członkowskie oraz w 50 % budżet wspólnotowy.

Na poparcie skargi rząd włoski powołuje się na naruszenie art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/05. Przepis ten nie może być interpretowany w ten sposób, że należy naliczać odsetki, w przypadku gdy odzyskanie spornych kwot jest przedmiotem postępowania sądowego, tak ze względu na fakt, że nie wynika to z brzmienia art. 32 ust. 5 (inaczej niż stanowi art. 32 ust. 1), jak i z uwagi na okoliczność, iż termin początkowy naliczania odsetek może zostać określony jedynie w wyniku przeprowadzonego postępowania sądowego.

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2008 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-275/08)

(2008/C 223/101)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: S. Fiorentino, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 1709 z dnia 30 kwietnia 2008 r. dotyczącej rozliczenia rachunków niektórych agencji płatniczych w Niemczech, Włoszech i Słowacji w odniesieniu do wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej, Sekcja Gwarancji (EFOGR) w roku budżetowym 2006, w zakresie w jakim nalicza odsetki od kwot obciążających budżet państwa włoskiego, w rozumieniu art. 12 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/05, a w szczególności w zakresie w jakim obciąża Republikę Włoską odsetkami od nienależnych kwot, liczonymi od upływu terminu płatności, których odzyskanie nie nastąpiło w terminie ośmiu lat od daty pierwszego ustalenia administracyjnego lub sądowego oraz których odzyskanie jest przedmiotem postępowania przed sądami krajowymi, którego konsekwencje finansowe ponosi w 50 % zainteresowane państwo członkowskie oraz w 50 % budżet wspólnotowy.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty w niniejszej sprawie są zbliżone do zarzutów i argumentów przywołanych w sprawie T-274/08 Republika Włoska przeciwko Komisji.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 lipca 2008 r. — Jungbunzlauer i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-492/04) ⁽¹⁾**

(2008/C 223/102)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 2.4.2005.**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji****(Sprawa T-87/08) ⁽¹⁾**

(2008/C 223/105)

Język postępowania: grecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 7.6.2008.**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 lipca 2008 r. — Elini przeciwko OHIM — Rolex (Elini)****(Sprawa T-67/06) ⁽¹⁾**

(2008/C 223/103)

Język postępowania: francuski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 96 z 22.4.2006.**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji****(Sprawa T-88/08) ⁽¹⁾**

(2008/C 223/106)

Język postępowania: grecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 7.6.2008.**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. — CityLine Hungary przeciwko Komisji****(Sprawa T-237/07) ⁽¹⁾**

(2008/C 223/104)

Język postępowania: węgierski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 8.9.2007.**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji****(Sprawa T-91/08) ⁽¹⁾**

(2008/C 223/107)

Język postępowania: grecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 7.6.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji**(Sprawa T-92/08) ⁽¹⁾**

(2008/C 223/108)

Język postępowania: grecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 7.6.2008.**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji****(Sprawa T-119/08) ⁽¹⁾**

(2008/C 223/110)

Język postępowania: grecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 7.6.2008.**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji****(Sprawa T-93/08) ⁽¹⁾**

(2008/C 223/109)

Język postępowania: grecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 7.6.2008.**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 czerwca 2008 r. — Cypr przeciwko Komisji****(Sprawa T-122/08) ⁽¹⁾**

(2008/C 223/111)

Język postępowania: grecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 7.6.2008.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 21 lutego 2008 r. — Vande Velde przeciwko Komisji

(Sprawa F-60/05) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Pracownik kontraktowy — Zażalenie złożone po terminie — Skarga oczywiście niedopuszczalna)

(2008/C 223/112)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Patricke Vande Velde (Linkebeek, Belgia) (przedstawiciel: L. Vogel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Arpio Santacruz i I. Sulce, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Służba publiczna — Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji Komisji oddalającej wniosek skarżącego, byłego członka personelu pomocniczego, złożony w odniesieniu do decyzji ustalającej jego szeregowanie i wynagrodzenie jako pracownika kontraktowego i po drugie wniosek o zasądzenie odszkodowania (wcześniej T-268/05)

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 17.9.2005, str. 30 (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich pod sygnaturą T-268/05, a następnie przekazana do Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej postanowieniem z dnia 15.12.2005).

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 21 lutego 2008 r. — Arana de la Cal przeciwko Komisji

(Sprawa F-63/05) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Pracownik kontraktowy — Zażalenie złożone po terminie — Skarga oczywiście niedopuszczalna)

(2008/C 223/113)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Miriam Arana de la Cal (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: L. Vogel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji Komisji oddalającej wniosek skarżącej, byłego członka personelu pomocniczego, złożony w odniesieniu do decyzji ustalającej jej szeregowanie i wynagrodzenie jako pracownika kontraktowego i po drugie wniosek o zasądzenie odszkodowania (wcześniej T-271/05)

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 17.9.2005, str. 31 (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich pod sygnaturą T-271/05, a następnie przekazana do Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej postanowieniem z dnia 15.12.2005).

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. — Timmer przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa F-123/06) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Termin do wniesienia zażalenia — Nowa okoliczność faktyczna — Niedopuszczalność)

(2008/C 223/114)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marianne Timmer (Saint-Sauves-d'Auvergne, Francja) (przedstawiciel: F. Rollinger, adwokat)

Strona pozwana: Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. Kennedy, J.-M. Stenier i G. Corstens, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności wszystkich sprawozdań z oceny skarżącej sporządzonych przez M.L., a także decyzji mających związek z/lub następujących po decyzji o powołaniu M.L., jak i samej tej decyzji oraz wniosek o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 30.12.2006, str. 84.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 21 kwietnia 2008 r. — Boudova i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-78/07) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Powołanie — Grupa zaszerogowania — Członkowie personelu pomocniczego powołani na urzędników — Konkurs opublikowany przed wejściem w życie nowego regulaminu pracowniczego — Akt niekorzystny — Dopuszczalność skargi)

(2008/C 223/115)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Stanislava Boudova i in. (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: M.-A. Lucas, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej wnioski o zmianę grupy zaszerogowania skarżących, byłych członków personelu pomocniczego, powołanych na urzędników w wyniku pomyślnego przejścia konkursów otwartych dla grup zaszerogowania B5/B4 — Wniosek o odszkodowanie.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 20.10.2007, str. 42.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa F-108/07) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Artykuł 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu Pierwszej Instancji — Związłe przedstawienie zarzutów w skardze — Brak uprzedniego zażalenia — Oczywiście niedopuszczalność)

(2008/C 223/116)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bart Nijs (Bereldange, Luksemburg) (przedstawiciel: F. Rollinger, adwokat)

Strona pozwana: Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. Kennedy, J.-M. Stenier i G. Corstens, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Trybunału Obrachunkowego o odnowieniu mandatu jego sekretarza generalnego na okres sześciu lat, poczynając od dnia 1 lipca 2007 r. i subsydiarnie stwierdzenie nieważności organu powołującego o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszerogowania LA5 w ramach postępowania w sprawie awansu za rok 2004 w następstwie wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 3 października 2006 r. w sprawie T-171/05 Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) B. Nijs zostaje obciążony całością kosztów postępowania.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008, str. 56.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa F-136/07) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Upřednie zażalenie — Brak — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie terminu — Oczywiście niedopuszczalność)

(2008/C 223/117)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bart Nijs (Bereldange, Luksemburg) (przedstawiciele: początkowo F. Rollinger następnie F. Rollinger i A. Hertzog, adwokaci)

Strona pozwana: Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. Kennedy, J.-M. Stenier i G. Corstens, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 5 września 2007 r. dotyczącej przeniesienia skarżącego do niższej grupy zaszerogowania AD 9, stopień 5 w następstwie postępowania dyscyplinarnego i po drugie stwierdzenie nieważności decyzji o zawieszeniu go w czynnościach, o wszczęciu dotyczącego jego osoby wyjaśniającego postępowania administracyjnego i o nieawansowaniu go do grupy zaszerogowania AD 11 w 2007 r. — Żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) B. Nijs zostaje obciążony całością kosztów postępowania.

(¹) Dz.U. C 79 z 29.3.2008, str. 37.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2008 r. — Bernard przeciwko Europolowi

(Sprawa F-54/08)

(2008/C 223/118)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Marjorie Bernard (Haga, Niderlandy) (przedstawiciel: P. de Casparis, avocate)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (Europol)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Europolu dotyczącej przedłużenia umowy skarżącej jedynie o minimalny okres 9 miesięcy.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 31 lipca 2007 r. dotyczącej przedłużenia umowy skarżącej jedynie do dnia 1 czerwca 2008 r., jak również decyzji wydanej w przedmiocie zażalenia z dnia 29 lutego 2008 r.
- obciążenie Europolu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2008 r. — Klug przeciwko Europejskiej Agencji Leków

(Sprawa F-59/08)

(2008/C 223/119)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bettina Klug (Wiesbaden, Niemcy) (przedstawiciel: S. Zickgraf, adwokat)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny sporządzonego przez pozwaną za okres od dnia 31 grudnia 2004 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. i zasądzenie od pozwanej odszkodowania oraz wypłatę zadośćuczynienia za poniesioną krzywdę.

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu do spraw Służby Publicznej o:

- stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącej, sporządzonego przez pozwaną za okres od dnia 31 grudnia 2004 r. do dnia 31 grudnia 2006 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzedłużeniu umowy o pracę skarżącej;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej odszkodowania w wysokości 200 000 euro;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej zadośćuczynienia za poniesioną krzywdę w wysokości 35 000 euro.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2008 r. — Z przeciwko Komisji

(Sprawa F-60/08)

(2008/C 223/120)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Z (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, E. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o zastosowaniu wobec skarżącej, po zasięgnięciu opinii Komitetu ds. Inwalidztwa, klauzuli zastrzegającej przewidzianej w art. 100 warunków zatrudnienia innych pracowników.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 września 2007 r. ustalającej warunki zatrudnienia skarżącej w charakterze członka personelu kontraktowego do zadań pomocniczych, w zakresie, w jakim przewiduje ona zastosowanie zastrzeżenia przewidzianego w art. 100 warunków zatrudnienia innych pracowników;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 13 lutego 2008 r. — Ghem przeciwko Komisji

(Sprawa F-62/05) ⁽¹⁾

(2008/C 223/121)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 17.9.2008, str. 31 (sprawa zarejestrowana początkowo w Sądzie Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich pod sygnaturą T-270/05, przekazana do Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej postanowieniem z dnia 15.12.2005).

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 2 kwietnia 2008 r. — S przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-64/07) ⁽¹⁾

(2008/C 223/122)

Język postępowania: włoski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 199 z 25.8.2007, str. 53.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 6 marca 2008 r. — Gering przeciwko Europolowi

(Sprawa F-68/07) ⁽¹⁾

(2008/C 223/123)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 20.10.2008, str. 42.